

J.N. Darby

Synopsis van de Bijbel: Kolossenzen

Kolossenzen

Inleiding

De brief aan de Kolossenzen ziet de christen als opgestaan met Christus, maar niet - zoals in de brief aan de Efeziërs - als in Hem gezet in de hemelse gewesten. Er is een hoop voor hem weggelegd in de hemel, en hij moet zijn gevoelens richten op de dingen die boven zijn, niet op de dingen die op de aarde zijn. Hij is met Christus gestorven en met Hem opgestaan, maar - zoals gezegd - nog niet in Hem gezet in de hemelse gewesten. Verder vinden we in deze brief een bewijs van wat andere brieven ook laten zien, namelijk de gezegende wijze waarop onze God in Zijn genade alles ten goede keert voor hen die Hem liefhebben.

In de brief aan de Efeziërs had de Heilige Geest de raadsbesluiten van God met betrekking tot de gemeente en haar voorrechten uiteengezet. De christenen te Efeze hadden niets waarover ze berispt moesten worden¹.

Daarom kon de Heilige Geest gebruik maken van de gelegenheid die deze trouwe kudde bood, om alle voorrechten uiteen te zetten die God aan de gemeente als

---

¹ Dat maakt het des te pijnlijker dat deze geliefde gemeente later als een voorbeeld genoemd wordt van het verlaten van de eerste liefde (Op. 2). Maar alles heeft de neiging te falen.

geheel gegeven had op grond van haar eenheid met haar Hoofd Jezus Christus, alsook de persoonlijke voorrechten van de kinderen van God.

Maar met de Kolossenzen was het anders gesteld. Zij waren in zekere zin vervreemd van dit heerlijke deel en hadden het bewustzijn van hun eenheid met het Hoofd van het lichaam verloren. Zo dat al niet het geval was, dan liepen ze toch tenminste dit gevaar en dreigden ze het oor te lenen aan de invloed van degenen die hen hiervan trachtten af te trekken en te onderwerpen aan de invloed van filosofie en judaïsme. De apostel moest zich dus wel hiermee bezighouden en kon zich niet beperken tot de voorrechten die de gelovigen bezaten. Op zichzelf is deze eenheid met ons Hoofd een zaak die (God zij dank!) niet verloren kan gaan. Maar als waarheid in de gemeente, of in onze persoonlijke verwerkelijking daarvan, kan het wél het geval zijn. Dit is maar al te duidelijk, als we de huidige toestand van de gemeente zien. De Geest van God gebruikt dit hier echter als aanleiding om al de rijkdommen en al de volmaaktheid van het Hoofd en van Zijn werk uiteen te zetten, om de geestelijke zwakheid van de leden van het lichaam te herstellen of om hen te bewaren in het volle praktische genot van hun eenheid met Christus en in het bewustzijn van de positie die ze op grond van die eenheid bezaten. Voor ons is het onderwijs van deze brief van blijvende waarde met betrekking tot de rijkdommen van het Hoofd, die hier worden voorgesteld.

Terwijl de brief aan de Efeziërs de voorrechten van het lichaam uiteenzet, openbaart de brief aan de Kolossenzen de volheid die er in het Hoofd is en onze volkomenheid in Hem. Daarom zien we dat in Efeze de gemeente de volheid is van Hem, die alles in allen vervult. Terwijl in Kolosse juist gezegd wordt, dat al de volheid van de Godheid in Christus woont en dat wij in Hem tot volheid gebracht zijn. Er is nog een ander belangrijk verschil. In Kolosse wordt de Heilige Geest niet genoemd, behalve in de uitdrukking “uw liefde in de Geest” (1:8). In Efeze is er daarentegen heel vaak sprake van de Geest. Aan de andere kant vinden we in Kolosse veel duidelijker Christus Zelf als ons leven, en dat is een waarheid die van evenveel belang is.

Verder gaat de Efezebrief veel meer in op de tegenstelling tussen het heidendom en de christelijke positie en voorrechten, terwijl de Kolossebrief meer de nadruk legt op de groei van de ziel in levende gelijkvormigheid aan Christus. Om het samen te vatten in de twee bekende uitdrukkingen: in Kolosse is het meer Christus in ons dan wij in Christus, hoewel deze beide zaken niet gescheiden kunnen worden. Een ander belangrijk verschil is, dat in Efeze de eenheid van jood en niet-jood in het ene lichaam van Christus een belangrijke plaats inneemt;

terwijl de Kolossebrief alleen de volken op het oog heeft - hoewel ook in verband met de leer van het lichaam.

Naast deze verschillen, die we goed in het oog moeten houden, zijn er ook veel overeenkomsten tussen beide brieven. Ze beginnen bijna op dezelfde manier, hoewel de naam van Timotheus niet voorkomt in de aanhef van de Efezebrief. Beide zijn geschreven tijdens de gevangenschap van de apostel te Rome en tegelijk verzonden door dezelfde boodschapper, waarschijnlijk samen met de brief aan Filémon. De namen en de groeten geven in elk geval aanleiding tot deze gedachte. De aanhef van de Efezebrief plaatst de gelovigen misschien meer rechtstreeks in verbinding met God Zelf, terwijl de Kolossebrief hen voorstelt als broeders in broederlijke gemeenschap op aarde. Efeziërs 1:1 noemt hen geen broeders, alleen heiligen en getrouwen in Christus Jezus. In Kolosse worden ze gezien in hun wandel op aarde, hoewel ze opgestaan zijn met Christus. Daarom vinden we hier een lang gebed met het oog op hun wandel, hoewel op de hoge en heilige grondslag van de verlossing.

In Efeze begint de apostel met het hele doel en resultaat van Gods raadsbesluiten. Hij kan zich vrij uiten in het besef van de zegeningen die de Efeziërs genoten. Ze waren gezegend met alle geestelijke zegeningen in de hemelse gewesten in Christus, maar voor de Kolossenzen was er een hoop weggelegd in de hemel. En in Kolosse vinden we een lang voorwoord in verbinding met het evangelie dat ze gehoord hadden, en dat brengt de apostel tot zijn gebed voor hun wandel en toestand hier beneden. Dit brengt ons tot het punt waar Efeziërs 1:7 ons ook brengt, waarop dan een heel uitvoerige uiteenzetting van de persoonlijke heerlijkheid van Christus volgt. We vinden hier ook niet zozeer Gods raadsbesluiten, als wel de historische loop van Gods huidige wegen. De gemeente te Kolosse wordt ook op een meer persoonlijke wijze aangesproken dan die te Efeze.

Hoofdstuk 1

Maar laten we nauwkeuriger bezien wat de apostel de Kolossenzen te zeggen heeft. De heerlijke roeping en de voorrechten van de erfenis waarover hij in Efeziërs¹ spreekt, ontbreken hier. De gelovigen zijn weliswaar opgestaan met Christus, maar nog op aarde, en dus niet geplaatst in de hemelse gewesten om zodoende alle dingen te beërven. We zien ze daar niet in Christus, maar Christus is in hen als de hoop van de heerlijkheid. Verder vinden we in Kolossenzen 1 het

gebed van de apostel, waarop we al gewezen hebben, tot we in vers 15 bij het gemeenschappelijke punt van Christus heerlijkheid komen. Maar de Kolossebrief bepaalt ons hier bij de Goddelijke heerlijkheid van Christus, terwijl het in Efeziërs 1 alleen gaat om het feit van het Goddelijke voornemen ten aanzien van Christus. Kolosse spreekt niet over ons deelhebben aan de erfenis van God, en evenmin over de Geest als onderpand van de erfenis. We hebben al gezien dat dit kenmerkend is voor de Kolossebrief. Er wordt hier niet gesproken over de Geest, maar over leven. Kolosse legt meer de nadruk op de Persoon en de Goddelijke heerlijkheid van Christus en onze volkomenheid in Hem, maar spreekt niet op dezelfde wijze als Efeze over de plaats van de gelovigen voor Gods aangezicht. Verder komt ook de verantwoordelijkheid van de gelovigen ter sprake, omdat ze op aarde gezien worden en niet in Christus in de heerlijkheid (Kol. 1:23). Kolossenzen 1:3 komt overeen met Efeziërs 1:15, maar we voelen wel dat er een meer volkomen blijdschap ten aanzien van de Efeziërs is. Geloof in Christus en liefde tot alle heiligen vormen in beide brieven de oorzaak van de vreugde van de apostel.

Het onderwerp van zijn gebed is totaal anders dan in de Efezebrief, waar hij Gods raadsbesluiten met betrekking tot de gemeente uiteenzet. Daar bidt hij dat de gelovigen inzicht in deze raadsbesluiten zullen ontvangen en in de kracht waardoor ze er deel aan hebben. Hier in Kolosse bidt hij dat de wandel van de gelovigen door inzicht in de wil van God beheerst zal worden. Maar dit heeft ook met nog iets anders te maken, namelijk het oogpunt van waaruit hij de gelovigen beziet. We hebben gezien dat hij ze in de Efezebrief ziet als gezet in de hemelse gewesten, en daarom bestaat hun erfenis uit alle dingen die onder Christus als Hoofd samengebracht zullen worden. Hier bidt hij voor hen met het oog op een hoop die voor hen is weggelegd in de hemel en daarom heeft zijn gebed betrekking op hun wandel, opdat die in overeenstemming zou zijn met het doel dat hun was voorgesteld. De Kolossenzen waren op aarde en ze liepen gevaar om niet vast te houden aan het Hoofd, zodat ze dus dit doel uit het oog dreigden te verliezen. Daarom bad de apostel met het oog op die hemelse hoop. De Kolossenzen hadden van die volmaakte en heerlijke hoop gehoord; het evangelie had die overal verkondigd.

Dit evangelie dat deze hemelse hoop predikte, had vrucht gedragen onder de mensen; en deze vrucht getuigde van haar hemelse oorsprong. De godsdienst van de gelovigen, alles wat hun hart beheerste in hun betrekkingen met God, had een hemels karakter. Maar de Kolossenzen dreigden terug te keren tot de godsdienstige inzetten en gebruiken van mensen die in de wereld leefden, die een godsdienst hadden in verbinding met de wereld waarin ze woonden, en die

niet verlicht waren, niet vervuld met hemels licht. Alleen het bewustzijn van onze eenmaking met Christus kan ons daarvoor bewaren. Inzettingen om ons tot Hem te verheffen, zijn doelloos als we al met Hem zijn ééngemaakt. En menselijke filosofieën hebben geen enkele zin, waar we de levende werkelijkheid van Gods gedachten in Christus bezitten.

Toch is het buitengewoon kostbaar - zelfs al leven we niet helemaal op de hoogte van onze roeping - om gewezen te worden op een hemels doel dat ons verlost van deze wereld en van alle invloeden die ons ver van God houden! Dat is het doel van de apostel in deze brief. Hij richt de ogen van de Kolossenzen op de hemel, opdat ze Christus daar zullen zien en weer zullen gaan leven in het bewustzijn van hun eenheid met het Hoofd. Want tot op zekere hoogte hadden ze dat beseft verloren of dreigden ze het te verliezen. Maar het fundament was al gelegd: het fundament van geloof in Christus en liefde tot alle heiligen. Het was alleen noodzakelijk dat ze hun eenheid met het Hoofd beseften. Het bewustzijn daarvan was bovendien het enige middel dat hen op een hemels niveau kon bewaren, boven inzettingen, boven een menselijke en aardse godsdienst.

De apostel wil hen op een hoger niveau brengen, maar zoals gewoonlijk begint hij met het goede dat hij opmerkte in de gelovigen waaraan hij schreef. Deze hemelse hoop was tot hen gekomen en had vrucht onder hen gedragen. Dit onderscheidt juist het christendom van alle andere godsdiensten, en in het bijzonder van het joodse systeem. In het jodendom was er wel een enkeling die door genade naar de hemel verlangde, maar het systeem als zodanig verborg God achter het voorhangsel en hulde het geweten in een reeks inzettingen en hield het op een afstand van Hem.

Welnu, op grond van deze hoop die het innerlijke leven van de christenen in verbinding met de hemel bracht, bidt de apostel dat de Kolossenzen vervuld mogen worden met de kennis van Gods wil in alle wijsheid en geestelijk inzicht. Dit is de vrucht van de verbinding die ik als opgestane mens met God op aarde mag hebben, en dat is totaal iets anders dan geboden en inzettingen.

De kennis van Gods wil is de vrucht van innige gemeenschap met God, van kennis van Zijn karakter en van Zijn natuur door middel van deze gemeenschap. En hoewel deze kennis betrekking heeft op het praktische leven, behoort ze tot het innerlijke leven van de christen en gaat dus veel verder dan een aantal geboden die een mens opgelegd kunnen worden. De apostel moest bij deze praktische kant beginnen, bij het leven van de christen. Misschien hebben de Kolossenzen de draagwijdte van dit onderwijs eerst niet begrepen, maar het bevatte een beginsel dat al in hun hart geplant was en dat weer opnieuw kon opbloeien. Zo zouden ze

op het niveau komen waar de apostel hen wilde hebben, van een wandel met God, die tegelijkertijd een heel kostbaar voorrecht voor hen was en waarvan ze de waarde ook konden begrijpen. Dat is het doel wat de liefde beoogt. De apostel geeft een krachtige en duidelijke uiteenzetting van hun voorrechten in dit opzicht, als iemand die zo'n wandel heel goed kende en die bovendien schreef met de kracht van de Geest van God. De gelovigen worden hier niet in de hemel maar op aarde gezien, en dit is de juiste wandel voor hen die met Christus zijn opgestaan en die van de aarde opzien naar de hemel. Het is Goddelijk leven op aarde; het onderwerp is hier niet de Heilige Geest, die de ziel van de gelovige in het middelpunt van Goddelijke raadsbesluiten plaatst, zoals in Efeziërs 3, doordat Christus door het geloof in het hart woont.

Het grondbeginsel van dit praktische hemelse leven was de kennis van de wil van God: het vervuld zijn met die kennis, zodat men er niet naar zocht als een zaak die men niet kende of waarover men in twijfel of onzekerheid was - het ermee vervuld zijn door middel van het inzicht dat van God afkomstig was en dat het inzicht en de wijsheid van de christen zelf vormde. Zo werd het karakter van God op een levende wijze zichtbaar in alles wat de christen deed. En let er hier op dat de kennis van God op de geestelijke toestand van de ziel berust: "...in alle wijsheid en geestelijk inzicht". Dit is van groot praktisch belang. Menselijke aanwijzingen met betrekking tot ons gedrag kunnen dit niet bewerken. Als we die hadden, zouden we zelf geen geestelijk inzicht meer nodig hebben. Ik ontken niet dat iemand die geestelijker is dan ikzelf, me kan helpen om Gods wil te verstaan. Maar meestal bedriegen we onszelf, door iemand raad te vragen die minder geestelijk gezind is dan wijzelf, terwijl we Gods wil in feite heel goed weten. Het is juist Gods wijsheid dat Hij het verstaan van Zijn wil en het zien van Zijn weg verbonden heeft met de innerlijke toestand van de ziel. En Hij laat ons door omstandigheden van het menselijke leven hier beneden gaan, om ons in dit opzicht te beproeven en ons duidelijk te maken hoe onze toestand is. De christen moet door middel van zijn geestelijke gezindheid Gods wegen leren kennen. Het Woord van God is het middel hiertoe (verg. Joh. 17:17,19). Gods weg wordt alleen gekend door de geestelijke mens. Het is een pad dat zelfs de roofvogel niet kent (Job 28:7). Het is verbonden met de kennis van God, het vloeit daaruit voort en keert daarheen terug (vgl. Ex. 33:13).

Zo kan de christen de Heer waardig wandelen. Hij weet wat passend is voor Hem en hij wandelt in overeenstemming daarmee, opdat hij Hem in alles zal behagen en in alle goed werk vrucht zal dragen en op zal groeien door de kennis van God. Het N.T. geeft ons drie maatstaven voor een waardige wandel: een wandel die God waardig is (1 Thes. 2:12), die de Heer waardig is (Kol. 1:10), en die onze

roeping waardig is (Ef. 4:1), d.w.z. die de Heilige Geest waardig is, die in de gemeente woont, zoals we dat vinden in Efeziërs 2 en zoals het uitgewerkt wordt aan het eind van Efeziërs 3.

Het gaat hier in Kolossenzen 1 dus niet alleen om het karakter van het leven, maar ook om de vrucht ervan. Het was productief, het droeg vrucht en groeide op door een toenemende kennis van God. Maar deze verbinding met God brengt nog een andere kostbare gedachte ter sprake. Behalve het karakter en de levende kracht die met deze kennis verbonden waren, werd de kracht van de Heer er ook in openbaar².

De gelovigen ontleenden hun kracht aan de Heer, die hen bekrachtigde opdat ze zo zouden wandelen. Hij gaf hun kracht, "overeenkomstig de sterkte van Zijn heerlijkheid". Dat is de maatstaf van de kracht van de christen voor een leven in harmonie met het karakter van God. Christus in de heerlijkheid is de hemelse maatstaf voor dit leven. Maar op aarde wordt de openbaring van dit leven - evenals bij Christus Zelf - gekenmerkt door volharding, lankmoedigheid en blijdschap te midden van het lijden en de verdrukkingen van het leven van God in deze wereld. Dit is wel een treffende vorm waarin dit leven zich openbaart. We worden met alle kracht bekrachtigd overeenkomstig Zijn heerlijkheid, om geduldig en verdraagzaam te zijn! Dat geeft wel een heel bijzonder karakter aan het leven van de christen in deze wereld! En hierdoor zijn we ook in staat om lankmoedig te zijn tegenover anderen en onze wil geen plaats te geven. Er is geen duidelijker bewijs van kracht dan juist deze houding. En ondanks alles wat we moeten verdragen, kunnen we ons steeds in God verblijden. Dit is een heerlijk beeld van de vorm waarin het Goddelijke leven zich openbaart.

In vers 12-14 verbindt de apostel dit leven van volharding met de oorsprong, het doel en het huidige bezit ervan door het geloof. Als we zo wandelen zijn we vol vreugde en danken we de Vader, die ons bekwaam gemaakt heeft om deel te hebben aan de erfenis van de heiligen in het licht. Let er hier speciaal op, dat er niet staat dat Hij ons bekwaam zal maken, als iets dat nog moet gebeuren en waarin we vorderingen kunnen maken. Hij hééft ons bekwaam gemaakt. Hier plaatst de apostel de gelovigen in hun eigenlijke betrekking met God, hun Vader, in de hemel - in het licht (en God is licht en woont in het licht).

---

² Ik denk dat het antecedent hier de Heer is, hoewel de Heer en God nauw verbonden zijn in de gedachten van de apostel.

Zo vinden we dus in dit hoofdstuk de toestand van de ziel, het karakter van de wandel en de kracht waarin we die wandel volbrengen. En wat betreft onze bekwaamheid om voor God in het licht te zijn: dat is een zaak die we bezitten. Bovendien zijn we ook overgebracht in het koninkrijk van Gods geliefde Zoon. Dan wordt het middel voorgesteld en het praktische karakter van het werk dat ons in het licht plaatst. Dit voert ons (voor zover Kolosse dat doet) tot Gods raadsbesluiten, maar op een praktische manier. We zien de huidige of toekomstige resultaten ervan, niet de raadsbesluiten zelf en de openbaring van de verborgenheid van Zijn wil.

De Vader heeft ons verlost uit de macht van de duisternis en overgebracht in het koninkrijk van de Zoon van Zijn liefde. Dit is heel iets anders dan een joodse leefregel voor de mens. Het is de werking van Gods kracht, die ons vindt in onze natuurlijke toestand als slaven van satan en van de duisternis en die ons dan in een volkomen nieuwe positie en betrekking met God Zelf plaatst. We zien hier inderdaad in beginsel hetzelfde als in Efeziërs 1:4-5 en Efeziërs 2:1-6 wat betreft onze bovengenoemde positie. Maar het is duidelijk dat de volheid van de nieuwe schepping ontbreekt. We zullen verderop ook zien dat het uitgangspunt iets anders is. Hoewel het onderwerp van Efeze gedeeltelijk wordt aangeroerd, stelt Kolosse de mens ook voor als levend in de zonde. Hij wordt hier op een minder absolute wijze tot God gebracht dan in Efeziërs 2, waar God hem al als dóód in zonden vindt en een nieuwe schepping van hem maakt naar Zijn eigen raadsbesluiten. We zullen hier later nog op terugkomen. Verder vinden we in Efeziërs 1:6 de aangenaamheid van onze positie in Christus, terwijl het in Kolossenzen 1 niet gaat om genade of gunst in de Geliefde, maar om onze huidige verlossing van de macht van de duisternis en het overgebracht zijn in het koninkrijk van de Zoon van Gods liefde.

De uitdrukkingen “de erfenis van de heiligen in het licht” en “het koninkrijk van de Zoon van Zijn liefde” herinneren ons dus aan Efeziërs 1:4-5. Maar we vinden hier niet de zaak zelf, zoals die in Gods gedachten geleefd heeft. Het gaat in Kolossenzen 1 om het feit dat wij op aarde hiertoe bekwaam gemaakt zijn, en niet zoals in Efeziërs 1, om onze positie als zodanig, als een zaak waarmee we vertrouwd zijn en waarin we staan. De kracht en de liefde van de Vader hebben ons er inderdaad voor bekwaam gemaakt, en we zien hier ook het karakter van God als licht en als liefde, in overeenstemming met Zijn betrekking met Zijn Zoon. Toch vinden we niet onze eigen betrekking met God Zelf, zoals we dat zien in Efeziërs 1, los van de vraag waar Hij ons vandaan nam, maar meer in het algemeen het werk dat ons die plaats geeft en dat in tegenstelling tot onze vroegere positie. Hij heeft ons verlost uit de macht van de duisternis en

overgebracht in het koninkrijk van Zijn geliefde Zoon, en we hebben deel aan de erfenis van de heiligen in het licht. Maar waar vinden we hier de gelovige “heilig en onberispelijk vóór Hem in de liefde”? Waar vinden we onze eigen betrekking met Hem overeenkomstig Zijn raadsbesluiten, waarbij Hij alleen het goede zag dat Hij Zich in Zijn eigen hart had voorgenomen? Waar zien we hier “het zoonschap voor Zichzelf”, op grond van Zijn verkiezing voordat de wereld was?

In Efeze vloeit de verlossing dan ook voort uit de positie waarin de erfgenamen als de voorwerpen van Gods eeuwige raadsbesluiten gezien worden. Dit houdt verband met het beginsel dat we al noemden. In Efeze wordt alles gezien vanuit het oogpunt van Gods eeuwige raadsbesluiten voordat het kwaad bestond, en in Efeziërs 1 zien we dus alleen het goede dat Hij bij Zichzelf had voorgenomen. Maar toen het kwaad zijn intrede gedaan had, was de verlossing natuurlijk noodzakelijk om God te verheerlijken en de grondslag te leggen voor onze heerlijkheid in de vervulling van deze raadsbesluiten. In Kolosse daarentegen zien we de mens in het kwaad als het voorwerp van de genade, en daarom is de verlossing hier het hoofdonderwerp.

Hieruit zien we hoe gevaarlijk het is, om niet vast te houden aan het Hoofd en het volle bewustzijn, in het licht, van onze eenmaking met Hem te verliezen! Maar hoe volkomen en hoe kostbaar is dan die genade, die onze toestand opmerkt en ons daaruit verheft tot God, om ons in overeenstemming met de kracht en de genade van God de onschatbare positie te laten genieten die Hij ons in Christus gegeven heeft! Het middel dat de Heilige Geest hier gebruikt om dit werk van de genade te doen, is de voorstelling van de heerlijkheid van de Heer, van de Zoon van Gods liefde.

Ik geloof dat het koninkrijk alleen hier het koninkrijk van de Zoon genoemd wordt, en ik denk dat de bedoeling hiervan is om Zijn Persoon als het middelpunt van alles voor te stellen en de mate van de grootheid van de zegen aan te geven. We zijn overgebracht in het koninkrijk van Hem, die deze plaats als de Zoon van Gods liefde heeft. Het is inderdaad Zijn koninkrijk en het draagt deze naam van het koninkrijk van de Zoon van Gods liefde, opdat we het karakter van dit koninkrijk zouden begrijpen - het karakter dat het nu voor ons heeft en onze positie van nabijheid bij God die daarmee verbonden is. Dit kenmerkt de huidige grondslag en de aard van de betrekking met God, die het bezit is van hen die werkelijk in en van dit koninkrijk zijn. Bij het koninkrijk van de Zoon des mensen denken we aan Zijn openbaring in de toekomst, aan Zijn zichtbare heerlijkheid en aan Zijn regering. Maar hier draagt het koninkrijk het kenmerk van de persoonlijke relatie van de Zoon Zelf met de Vader - met de toevoeging van het middel dat ons het

volle recht geeft op een plaats hierin, namelijk de verlossing die we in Hem hebben, de vergeving van de zonden.

Als de apostel zo de Zoon heeft voorgesteld in Zijn betrekking met de Vader, als het grote middelpunt en aantrekkingspunt voor de Kolossenzen, dat hun harten moest verlossen van het juk der inzettingen, schetst hij daarop de verschillende aspecten van Zijn heerlijkheid. Ook al vinden we hier dus niet de heerlijkheid van de gemeente zelf, dat is alleen om de heerlijkheid van het Hoofd des te meer te accentueren. Zo brengt God het goede voort uit het kwaad dat de Kolossenzen bedreigde en geeft Hij de Zijnen juist dat voedsel dat ze nodig hebben.

De Heer Jezus is het beeld van de onzienlijke God. In de Zoon van Gods liefde zien we Wie God is (vgl. Joh. 1:18 en ook 1 Joh. 1:2). Dit is het eerste kenmerk van Zijn persoonlijke heerlijkheid, de hoofdzaak waar al het andere om gegroepeerd is. Welnu, als gevolg van dit wezenlijke kenmerk van Zijn Persoon is het Zijn rechtmatige positie om God te vertegenwoordigen in de schepping. Adam was in het beeld van God geschapen en in het middelpunt van de schepping geplaatst, die aan hem was onderworpen; maar hij was uiteindelijk slechts een

voorbeeld van Christus, van Hem die komen zou (Rom. 5:14). De Zoon is echter in Zijn Persoon en natuur Zelf Degene die God verklaart, omdat Hij Hem in Zijn eigen Persoon voorstelt en Gods wezen en karakter volledig openbaart voor de mensen en in het hele heelal. Want al de volheid van de Godheid woont in Hem lichamenlijk. Toch is Hij een Mens; zo hebben de engelen Hem gezien en hebben wij Hem met onze ogen of door het geloof gezien. Zo is Hij het beeld van de onzienlijke God. Het volmaakte karakter en het levende beeld van de onzichtbare God is in Hem te zien. En wij hebben Hem ook leren kennen als de eniggeborene Zoon in de schoot van de Vader, die God als Vader verklaard heeft. Wat een wonderbare waarheid is dat voor ons met betrekking tot de Persoon van onze Heiland!

Maar wat voor plaats kan Hij dan in de schepping hebben, als Hij in de schepping is ingetreden overeenkomstig de eeuwige raadsbesluiten van God? Hij kan maar één plaats innemen, namelijk de eerste plaats, de plaats van absolute en onbetwistbare suprematie. Hij is de Eerstgeborene van de hele schepping (vs.15b). Deze Naam spreekt van Zijn verhouding tot de schepping, van rang en niet van tijd. Zo wordt er van Salomo gezegd: "Ik zal hem tot een eerstgeborene maken, de hoogste van de koningen der aarde" (Ps.89:28). En als de Schepper in de schepping intreedt, moet Hij wel het Hoofd ervan zijn. Hij heeft Zijn rechten nog niet laten gelden, omdat Hij in genade de verlossing tot stand wilde brengen. Maar het geloof erkent die rechten, waarvan hier sprake is.

Hij is dus het beeld van de onzienlijke God en Hij is de Eerstgeborene van de hele schepping, als Hij Zijn plaats daarin inneemt. Vers 16 noemt de reden van dit hoofdschap. Deze reden is eenvoudig, maar toch wonderbaar en al onze aandacht waard: Hij is de Schepper van alle dingen. Toen God alle dingen schiep, hetzij in de hemel, hetzij op de aarde, zowel zichtbare als onzichtbare dingen - toen deed Hij dat door de Persoon van de Zoon. Alles is het werk van Zijn handen. Alle dingen zijn door de Zoon geschapen. Als Hij dus bezit van de schepping neemt, doet Hij dat als Degene die er recht op heeft. Ze is Zijn rechtmatige erfenis. Wat een wonderbare waarheid: Hij die ons verlost heeft en daartoe Mens geworden is, één van ons wat de menselijke natuur betreft, is de Schepper Zélf. Maar dat is de waarheid!

In verbinding met deze geweldige waarheid wil ik er nog op wijzen, dat het een deel van Gods raadsbesluiten was dat de mens zou heersen over al de werken van Zijn handen. Daarom heeft Christus als Mens recht op die heerschappij en zal Hij die ook, daadwerkelijk uitoefenen. Dit deel van de waarheid wordt behandeld in Hb.2 en we zullen daar te zijner tijd nog bij stilstaan. Ik noem het hier alleen maar om de omstandigheden duidelijk te maken, waaronder de Zoon alle dingen in bezit neemt. De Geest spreekt over Hem die Mens is, maar die tegelijk ook de Schepper van alle dingen is, de Zoon van God. Alles is door Hem geschapen en vanzelfsprekend dus ook tót Hem geschapen.

Tot nu toe hebben we de heerlijkheid van de Persoon van Christus in verbinding met de schepping gezien. In Hem wordt het beeld van de onzichtbare God gezien. Hij heeft alle dingen geschapen; alle dingen zijn tót Hem en Hij is de Eerstgeborene van al het geschapene. Maar in vers 18 vinden we een andere soort heerlijkheid, een andere suprematie. Christus heeft krachtens Zijn opstanding ook een bijzondere plaats met betrekking tot de gemeente.

Bij de eerste heerlijkheid zien we de werking van Zijn Goddelijke kracht in de schepping, bij de tweede in het rijk van de dood. Alleen door de verlossing en door de kracht van het leven in de opgestane Heer kunnen anderen delen in Zijn heerlijkheid. De eerste heerlijkheid was om zo te zeggen een natuurlijke heerlijkheid, de tweede een bijzondere, verworven heerlijkheid (hoewel ze ook berust op de heerlijkheid van Zijn Persoon). Deze laatste heerlijkheid heeft Hij verworven door de dood te ondergaan, en al de macht van de vijand daarin. Daarom is deze heerlijkheid verbonden met de verlossing, zoals we zojuist al opmerkten, en met het deelhebben van anderen aan dezelfde voorrechten. Christus is het Hoofd van het lichaam, de gemeente, Hij die het begin is, de Eerstgeborene uit de doden, opdat Hij in alle dingen de eerste plaats zou innemen.

Hij is de Eerstgeborene van de schepping, maar Hij is krachtens Zijn opstanding ook de Eerstgeborene in deze nieuwe orde van zaken, waarin de mens tot een totaal nieuwe positie is voorbestemd die door de verlossing voor hem verworven is. Zo krijgt hij deel aan de heerlijkheid van God, voor zover dat voor een schepsel mogelijk is, en wel doordat hij deel heeft aan het Goddelijke leven in Jezus Christus, de Zoon van God en het eeuwige leven. En wat de gemeente betreft, is dit ons deel als leden van Zijn lichaam. Hij is de Eerstgeborene van de schepping, de Eerstgeborene uit de doden. Het eerste hoofdschap berust op Zijn Goddelijke rechten als de Schepper, het tweede op Zijn werk en op de kracht van de opstanding die in Zijn Mensheid aan het licht kwam. Inderdaad bezit Hij alles als Mens en alles door Zijn Goddelijke kracht, maar tot op zekere hoogte kunnen we wel zeggen dat het ene deel van Zijn heerlijkheid op Zijn Godheid berust en het andere op Zijn overwinning over de dood die Hij als Mens behaald heeft.

Hij is de Schepper, maar Hij is ook de Overwinnaar van de dood en van de macht van de vijand. Dit zijn de twee terreinen van de openbaring van de heerlijkheid van God. De bijzondere positie van de gemeente, het lichaam van Christus, is een deel van het tweede terrein. Deze opstandingsheerlijkheid en ook deze eerste plaats en superioriteit in alle dingen moet Hij wel als Mens bezitten, want het behaagde de gehele Volheid van de Godheid in Hem te wonen (vgl. 2:9). Als de hele Goddelijke Volheid in Hem woont, welke plaats kan Hij dan anders hebben dan die van de Eerste in alle dingen? Maar voordat we op vers 19 en volgende ingaan, moeten we nog enkele belangrijke opmerkingen maken over wat we tot nu toe overdacht hebben.

Hoewel de Zoon hier als de Schepper wordt voorgesteld, sluit dat de werking van de Geest en de kracht van de Vader bij het scheppingsgebeuren niet uit. Zij zijn één, maar de aandacht valt hier op de Zoon. In Johannes 1 is het, het Woord, dat alle dingen schept. Hier in Kolossenzen 1 en in Hebréeën 1 draagt Hij de Naam van Zoon. Hij is het Woord van God, de uitdrukking van Gods gedachten en van Zijn kracht. God werkt en openbaart Zichzelf door het Woord. Maar Hij is ook de Zoon van God en wel in 't bijzonder de Zoon van de Vader. Hij openbaart God, en wie Hem gezien heeft, heeft de Vader gezien. Hij is de Zoon van God hier op aarde, als geboren door de werking van God door de Heilige Geest (Ps. 2:7; Luc. 1:35). Maar dit vond plaats in de tijd, toen de schepping er al was als het toneel van de openbaring van Gods wegen en raadsbesluiten. Maar de Zoon is ook de Naam van de eigenlijke betrekking van Zijn heerlijke Persoon met de Vader vóórdát de wereld er was, en als zodanig riep Hij alle dingen in het aanzijn. En de Zoon moet verheerlijkt worden zoals de Vader. Inderdaad heeft Hij Zichzelf vernederd, terwille van ons, maar alle dingen zijn in Zijn hand gegeven, opdat Zijn

heerlijkheid openbaar zal worden in dezelfde natuur die Hij aannam in Zijn vernedering. En de Goddelijke kracht en de kracht van het leven zijn al in Hem geopenbaard door de opstanding, zodat Hij daardoor verklaard is als Gods Zoon in kracht (Rom. 1:4). De opstanding is het bewijs daarvan.

De Kolossebrief stelt ons de eigenlijke heerlijkheid van Zijn Persoon als eeuwige Zoon voor. Als Zóón is Hij de Schepper. Het is belangrijk daarop te letten, hoewel de Goddelijke Personen niet gescheiden zijn in hun openbaring. Hoewel de Zoon wonderen deed op aarde, wierp Hij de boze geesten uit door de Geest van God (Mat. 12:28). En de Vader, die in Hem bleef, die deed de werken (Joh. 14: 0). Verder moeten we bedenken dat Kolossenzen 1 spreekt over Zijn openbaring in het vlees. Wat hier van de Heer gezegd wordt, wordt gezegd van Zijn volledige Persoon als Mens op aarde. Niet dat we in onze gedachten Zijn Godheid en Zijn Mensheid niet onderscheiden; maar zelfs als we ze onderscheiden, denken we aan de éne Persoon waarin we deze beide naturen zien. We zeggen dat Christus God is, en dat Hij Mens is; maar het is dezelfde Persoon die beide is. Ik zeg dit niet als een theologische stelling, maar om de aandacht van de lezer te vestigen op deze opmerkelijke uitdrukking die we in vers 19 vinden: "Want het behaagde de gehele Volheid in Hem te wonen". De hele Volheid van de Godheid werd in Christus gevonden.

De gnostici, die het de gemeente later zo moeilijk maakten, gebruikten dit woord volheid in een speciale mystieke betekenis. Het duidde het geheel en de oorsprong van de godheid aan, hoewel toch ook in de zin van een plaatselijk iets, want het had grenzen die het scheidde van al het andere. Deze volheid ontwikkelde zichzelf tot vier paar wezens, in conjunctie of oppositie tot elkaar, en Christus behoorde maar tot één van deze tweetallen. Hij werd in feite als een supplement aan de vier toegevoegd. Het is niet nodig om hier nog verder op hun fantasieën in te gaan, maar ik wil er alleen nog op wijzen dat ze de schepping altijd aan een lagere of slechte god toeschreven (hoewel er wat nuanceverschillen zijn in hun gedachten hierover). Deze god zou ook de auteur van het Oude Testament zijn. Volgens hen kwam de materie niet voort uit de hoogste god. Verder aten ze geen vlees en trouwden ze niet, terwijl ze zich tegelijkertijd ook aan allerlei gruwelen en losbandigheden overgaven; en zich vreemd genoeg ook verbonden met het jodendom, engelen aanbaden, etc.

De apostel Paulus had vaak te strijden tegen deze werktuigen van satan; Petrus noemt ze ook. Hier zet Paulus, door het woord van God, de hele volheid van de Godheid van Christus uiteen. In plaats van een lager wezen, een emanatie te zijn, of wat voor verheven plaats ook in die eindeloze geslachtsregisters te bezitten, woont de hele Volheid Zelf in Hem. Dat is de heerlijke waarheid met betrekking

tot de Persoon van de Heer, onze Heiland! We kunnen alle dwaze ideeën van de mens vergeten, om ons te verblijden in het volmaakte licht van deze heerlijke Goddelijke Volheid in ons Hoofd en onze Heer. Het behaagde de gehele Volheid in Hém te wonen. Inderdaad kennen we de Vader, maar het is alleen door Hém. Christus heeft ons de Vader verklaard. Inderdaad bezitten we de Geest, maar de volheid van de Geest was in Hém; en wij bezitten de Geest, omdat Christus het verlossingswerk voor ons volbracht heeft en daarna die Geest voor ons ontvangen heeft (Hand. 2:33). God Zelf is in al Zijn Volheid, zonder enige beperking, in de Persoon van Christus geopenbaard. En deze Christus is de onze, onze Heiland en onze Heer! Hij is aan ons en voor ons geopenbaard. Wat een heerlijke waarheid is dat voor ons!

Natuurlijk is het tot eer van Hém, dat Hij gekend wordt zoals Hij is in Zijn liefde; maar dat doet niets af van het feit dat deze openbaring plaatsvond in verbinding met ons. En het gaat hier niet alleen om de openbaring van de Vader door de Zoon, hoe kostbaar en heerlijk dat ook is. Maar de Volheid van de Godheid als zodanig is in Christus geopenbaard en bekend gemaakt; het was het welbehagen van de Volheid daar te wonen.

Maar we zien hier niet alleen dat Christus het Hoofd is van de schepping op grond van de Goddelijke heerlijkheid van Zijn Persoon, en het Hoofd van de gemeente krachtens Zijn opstanding uit de doden en Zijn overwinning over de macht van de vijand. De schepping was vór van God en dat was ook het geval met alle schepselen die de gemeente zouden vormen. Wat deze laatsten betrof, werd zelfs hun wil daardoor gekenmerkt (vgl. Rm.8:20). Er was dus ook nog de noodzaak van verzoening met God, om met Hem in verbinding te kunnen staan. Dat is het tweede deel van de heerlijkheid van Christus, zoals we dat vinden in vers 20-22. Het was niet alleen het welbehagen van de Goddelijke Volheid in Hem te wonen, maar ook dóór Hem alle dingen tot Zichzelf te verzoenen, na vrede gemaakt te hebben door het bloed van Zijn kruis. Deze verzoening van alle dingen, hetzij die op de aarde, hetzij die in de hemelen zijn, heeft nog niet plaatsgevonden. Er is inderdaad vrede gemaakt door het bloed, maar de kracht is nog niet geopenbaard die de hele schepping in werkelijke harmonie met God zal terugbrengen in overeenstemming met de waarde van dat bloed.

In type zien we dat ook in de offers van de grote verzoendag. Het bloed werd op het verzoendeksel gesprenkeld en er werd verzoening gedaan en vrede gemaakt. Maar verder werd ook alles besprenkeld en werden de zonden van het volk beleden. Welnu, dit laatste met betrekking tot het volk Israël en tot de schepping is nog een toekomstige zaak. Wat buiten is, is nog op een afstand van God, hoewel er vrede gemaakt is. Maar we weten dat het Gods welbehagen is alle

dingen in hemel en op aarde te verzoenen op grond van de kracht van dit bloed. Dan zal de herstelling van alle dingen plaatsvinden onder een nieuwe heerschappij (Hand. 3:21). De schuldigen die in hun zonden blijven, zullen buiten dit toneel van zegen zijn. Maar hemel en aarde zullen volkomen verlost worden van de macht van het kwaad. Zelfs tijdens het duizendjarige rijk zal het al niet meer aanwezig zijn - de openbaring ervan zal niet getolereerd worden en de satan is dan gebonden - en daarna zal het volledig verwijderd worden.

Dit alles zal plaatsvinden op grond van de kracht van het bloed, dat volmaakt scheiding gemaakt heeft tussen goed en kwaad, overeenkomstig het karakter van God Zelf, en dat God zó verheerlijkt heeft dat er vrede gemaakt is. God is nu vrij om te zegenen. Maar het gaat hier om een tweevoudig werk, zoals ook de heerlijkheid van de Persoon van Christus tweeledig is; en dit werk heeft betrekking op dezelfde voorwerpen als Zijn heerlijkheid. Het is in Gods raadsbesluiten om alle dingen in hemel en op aarde met Zichzelf te verzoenen door Christus, maar de christenen hééft Hij al verzoend (vs.21). Zij waren niet alleen verontreinigd zoals de schepping, maar ze waren vijanden van God in hun geest. God heeft hen echter met Zichzelf verzoend door de dood van Christus. Het volmaakte werk van Christus, dat Hij volbracht in Zijn lichaam, en dat onze zonden uitwiste en God de Vader volmaakt verheerlijkte, heeft ons met God verzoend. Het heeft ons in verbinding met de heilige God gebracht; dat is de kracht van dit werk. Dat wil zeggen dat we op grond van de kracht van dit werk volkomen met God verzoend zijn en heilig, vlekkeloos en onberispelijk voor Zijn aangezicht gesteld zullen worden (vs. 22). Het hart dat dit beseft en dat zich bewust is van de liefde die dit bewerkt heeft en van de gunst waarin het staat, is tot God teruggebracht. We zijn met Hem verzoend.

Maar dit veronderstelt dat we tot het eind toe standvastig volharden in het geloof (vs. 23). De toestand van de Kolossenzen gaf aanleiding tot deze waarschuwing. Want ze worden hier gezien in hun wandel op aarde, en ze waren afgeweken of dreigden af te wijken van de verwerkelijking van hun eenmaking met Christus. In Efeziërs 1 daarentegen is er geen "als", omdat de christen daar in Christus gezien wordt in de hemel. Maar als hij als een pelgrim hier op aarde gezien wordt, dan is hij op weg naar de heerlijkheid en moet hij volharden om het doel te bereiken. En dan komt het "als" dus naar voren en is er sprake van gevaren en van de noodzaak bewaard te blijven. Maar dan is er ook volkomen zekerheid dat we bewaard zullen blijven en nooit verloren zullen gaan, dat we tot het eind toe bevestigd zullen worden en dat het goede werk dat God in ons begonnen is ook voltooid zal worden. Op die manier wordt de afhankelijkheid van God en de zekerheid van Zijn trouw in de verlost en in stand gehouden.

We zien in vers 23 ook dat de apostel spreekt over de verbreiding van zijn evangelie in de hele wereld. De genade had de nauwe grenzen van het jodendom met zijn Messiasverwachting overschreden, om het getuigenis van de volkomen liefde van God in de hele schepping onder de hemel bekend te maken; en als de apostel van de volken was Paulus de prediker van deze boodschap³.

Tot hiertoe heeft de Geest van God ons dus de twee hoofdschappen van Christus voorgesteld, namelijk over de schepping en over de gemeente, alsmede de twee aspecten van de verzoening die hiermee verbonden zijn; ten eerste de verzoening van de dingen waarover Christus als Hoofd gesteld is, dat wil zeggen alle dingen in hemel en op aarde; ten tweede de verzoening van de christenen zelf, die al hééft plaatsgehad, terwijl de verzoening van alle dingen nog toekomstig is. Welnu, de dienst van de apostel heeft ditzelfde tweeledige karakter. Ongetwijfeld hoeft hij niet in de hemel te prediken, maar hij oefent zijn dienst uit in elke plaats onder de hemel waar er iemand is die wil luisteren. Hij is een dienaar van dat evangelie.

Maar in de tweede plaats is hij een dienaar van de gemeente. Dat is het andere aspect van zijn taak of bediening, om de werkelijke positie van de gemeente en haar ware voorrechten bekend te maken. Dit houdt inderdaad ook verband met het eerste aspect van zijn dienst, omdat het evangelie ook uitging naar de volken om hen toe te voegen (vs. 23, 25). Door dit onderwijs over de gemeente voleindigde hij het Woord van God. En hier hebben we een belangrijk beginsel met betrekking tot het exclusieve gezag van het geschreven Woord. Het toont ons dat het Woord hiermee volledig is en dat dit blijkt uit de onderwerpen die het bevat - onderwerpen die volkomen afgerond zijn en die eventuele andere onderwerpen die de mensen eraan zouden willen toevoegen volkomen uitsluiten. De kring van de waarheden waarover God moest spreken om ons de heerlijkheid van Christus te openbaren en ons volledig te onderwijzen naar Zijn wijsheid, was

---

³ Let er hier ook op hoe duidelijk en volledig zijn prediking is: we hebben verlossing en vergeving (vs. 14), verzoening met God (vs. 21). We zijn bekwaam gemaakt om deel te hebben aan de erfenis van de heiligen in het licht, en we zijn verlost uit de macht van de duisternis en overgebracht in het koninkrijk van de Zoon van Gods liefde (vs. 12-13). Dit alles is ons deel en daarom worden we dan ook opgeroepen om de Heer waardig te wandelen.

compleet met de openbaring van de leer van de gemeente. Er zouden geen andere waarheden aan worden toegevoegd⁴.

Maar deze leer stelde de apostel in het bijzonder bloot aan vervolging en lijden van de kant van de vijand en vooral van het jodendom. Maar hij zag dit als een gelukkig voorrecht. Hij verblijdde zich in het lijden, omdat Christus ook geleden had vanwege Zijn liefde voor de gemeente, voor de Zijnen. De apostel spreekt hier niet over Zijn verzoenend sterven, maar over de liefde die Christus deed lijden. En vanuit dit oogpunt bezien, kon hij in het lijden van Christus delen en kunnen wij dat ook in onze kleine mate. Maar met de apostel was dat wel heel speciaal het geval, omdat hij de bijzondere drager van het getuigenis van de waarheid was.

Christus zou wel geaccepteerd zijn door de joden, als Hij maar genoeg genomen had met een positie als Messias volgens hun menselijke denkbeelden. En de aanstoot van het kruis zou er niet meer geweest zijn, als Paulus maar de besnijdenis gepredikt had. De mens zou wel deel willen hebben aan de godsdienst van God, als Zijn godsdienst de mens in het vlees maar wilde erkennen! Maar het is onverdraaglijk voor het vlees, als God geopenbaard wordt en als Zijn genade zich uitstrekt tot de volken en Hij zo een gemeente vormt die het lichaam van Christus is en die deelt in de hemelse heerlijkheid van Zijn Zoon — en waarin het onderscheid tussen jood en niet-jood is weggefallen. Het vlees kan het niet verdragen als het als volkomen nutteloos voor God terzijde gesteld wordt, en als het ondanks al zijn inspanningen zelfs in zijn godsdienst volkomen verworpen wordt. En dit is ook de oorzaak van de vijandschap van de joden en van een wettische geest, die bouwt op het vlees, op de mens. Deze vijandschap zien we voortdurend naar voren komen in de geschiedenis van de apostel, hetzij om de haat van de heidenen op te wekken, hetzij om de leer van Christus en de eenvoud van het evangelie aan te tasten. Een godsdienst in het vlees beroemt zich altijd op zijn eigen bijzondere voorrechten (zie Fil. 3).

Er is dus een dubbele bediening, evenals er een dubbel hoofdschap van Christus is en een dubbele verzoening. En we zien hier steeds dezelfde onderlinge relatie: Christus is het Hoofd van alle dingen in hemel en op aarde, maar ook het Hoofd

---

⁴ Het gaat hier niet om de data van de boeken, maar om de kring van de onderwerpen. De wet, het koninkrijk, de Persoon van Christus, de verlossing en de wegen van God: dat alles was al geopenbaard. Toen moest alleen nog de leer van de gemeente bekendgemaakt worden, om de Goddelijke openbaring volledig te maken wat betreft de onderwerpen daarvan.

van de gemeente; alle dingen in hemel en op aarde moeten verzoend worden, maar de christenen zijn al verzoend; Paulus predikt zijn evangelie in de hele schepping onder de hemel, maar hij is ook de dienaar van de gemeente. Natuurlijk was zijn dienst beperkt tot de aarde. Maar we zien hier hoe de reikwijdte van de heerlijkheid van Christus en van de dienst van Paulus de grenzen van het jodendom in elk opzicht ver overschreed en in tegenstelling tot dat hele systeem stond.

Dan beklemtoont de apostel het tweede deel van zijn dienst, waarover hij zojuist gesproken had. Maar daarbij spreekt hij vooral over dat wat voorzag in de behoeften van de Kolossenzen, opdat ze bevestigd zouden worden in de kennis en het genot van de hele kring van deze kostbare waarheden. Hij voltooide het Woord van God door de bekendmaking van deze verborgenheid, die van alle eeuwen en geslachten verborgen geweest was, maar nu aan de heiligen geopenbaard was. De verborgenheid van de leer van de gemeente was in het O.T. niet bekendgemaakt. Geen enkele ontvouwing van Gods wegen sinds de schepping bevatte dit geheimenis, de eeuwige waarheden waarop het gebaseerd was en de openbaring van God, van Zijn macht of Zijn gedachten, die de grondslag ervan was en het karakter ervan bepaalde. Het was niet meegedeeld aan één van hen, die deel uitmaakten van het systeem dat eraan voorafging of die het middel waren om anderen licht te verschaffen als werktuigen die het licht van God openbaarden. Engelen, mensen, Israël, de profeten - allen waren even onwetend ten aanzien van dit geheimenis. Ze wisten niets van de waarheid van de gemeente, die als het lichaam van Christus verenigd is met de Mens geworden en verheerlijkte Zoon van God, en van de roeping van de volken tot die eenheid.

Maar de verborgenheid van dit lichaam werd bekendgemaakt, nu Christus, het Hoofd van het lichaam, het Hoofd van de gemeente, verheerlijkt was. De apostel spreekt hier over één bijzondere kant van deze verborgenheid die, naast de Persoon van Christus, het Middelpunt van al Gods wegen vormt. Die kant is: Christus in ons, speciaal als niet-joden, als de hoop van de heerlijkheid. En hieruit blijkt opnieuw dat de gelovigen als hier op aarde gezien worden, hoewel in de kracht van de opstanding. Het aspect dat we hier dus van de verborgenheid vinden, is Christus in ons hier beneden, en niet onze werkelijke eenmaking met Hem in de heerlijkheid, hoewel dat andere aspect er onlosmakelijk mee verbonden is. Deze verborgenheid was werkelijk in elk opzicht iets nieuws, een nieuwe waarheid. De waarheid die men kende was een Messias die onder de joden geopenbaard zou worden, als de vervulling van de heerlijkheid in hun midden, terwijl de volken er hooguit deel aan zouden hebben als onderworpen aan het volk van God. Maar volgens de leer van de gemeente woonde Christus

onzichtbaar onder de volken en zelfs in hen, en dat niet als de vervulling maar als de hoop van de heerlijkheid⁵.

Een Christus die in de harten van mensen woonde, mensen die vroeger verworpen waren en zich buiten het bereik van de beloften bevonden, een Christus die hun harten met blijdschap en heerlijkheid vervulde in het besef van hun eenmaking met Hemzelf: dat was de wonderbare verborgenheid die God ten zegen van de volken bereid had. En déze Christus werd door Paulus gepredikt, terwijl hij ieder mens vermaande en ieder mens leerde overeenkomstig de volle openbaring van de wijsheid van God, die krachtig in hem werkte door de Geest, opdat hij ieder mens in een geestelijke toestand zou brengen die overeenstemde met deze openbaring van Christus en die er ook de vrucht van was. Niet dat ieder mens deze prediking aannam, maar er was geen enkel onderscheid meer. Elk onderscheid tussen de mensen was uitgewist, zowel door de zonde als door de genade, en er was maar één ding dat gedaan moest worden. Namelijk ernaar te streven dat ieder mens, door de kracht van het Woord en van de Geest, Christus zou weerspiegelen en zou opgroeien tot de maat van Zijn volheid, zoals Hij geopenbaard werd in de leer die aan de apostel was toevertrouwd. Hiervoor arbeidde hij naar de krachtige werking van Christus in hem, want Christus was niet alleen het voorwerp voor het geloof maar ook de kracht die werkte om zielen te vormen naar Zijn eigen beeld.

Hoofdstuk 2

Welnu, deze kracht werkte in de zwakheid van de apostel, in een menselijk hart dat de behoeften van de mensen voelde en de moeilijkheden die zich voordeden - een hart dat deze dingen als mens voelde, maar in overeenstemming met Gods gedachten en als de vrucht van Zijn liefde. Hij wenste ook dat de Kolossenzen de strijd zouden begrijpen die hij voor hen had en voor allen die hem nooit gezien hadden, opdat ze bemoedigd zouden worden en volkomen één in liefde zouden zijn; zodat ze de verborgenheid van God met alle rijkdom van een volle verzekerdheid zouden kennen.

---

⁵ Ik heb al eerder opgemerkt dat het in de Kolossebrief speciaal om de volken gaat, en niet zozeer om de eenheid van jood en niet-jood in het ene lichaam van Christus.

De apostel voelde dat ze daaraan behoefte hadden en dat dit hun tot zegen zou zijn. Hij wist dat het besef van de eenmaking met Christus het hart bewaarde voor de list van de vijand, waaraan de Kolossenzen blootgesteld waren. Hij kende de onuitsprekelijke waarde van deze eenmaking met Christus en van de verwerkelijking daarvan door het geloof. Hij arbeidde, hij worstelde in het gebed - want het is inderdaad een strijd - opdat het volle besef van dit één zijn met het Hoofd in de heerlijkheid in hun harten zou worden gewerkt, zodat de verheerlijkte Christus in hen zou zijn door het geloof. Alle schatten van wijsheid en kennis waren te vinden in de verborgenheid, waarvan dit besef het middelpunt en de kracht voor hun zielen was. Ze hoefden niet iets elders te zoeken. De ten onrechte zo genoemde kennis mocht wel voorgeven hen tot hoogten te kunnen voeren waartoe de eenvoud van de leer van Christus niet reikte, maar in feite liet de wijsheid van God en de hoogte van Zijn raadsbesluiten deze vage pogingen van het menselijk verstand oneindig ver achter zich. Bovendien waren deze Goddelijke gedachten de waarheid, de werkelijkheid, in tegenstelling tot deze louter menselijke fantasieën die door de vijand waren ingegeven.

Om die reden had de apostel deze wonderbare openbaringen van God ten aanzien van de tweevoudige heerlijkheid van Christus en ten aanzien van Zijn Persoon naar voren gebracht. Hij had ze aan de Kolossenzen geopenbaard, opdat niemand hen met overredende woorden zou misleiden (vs. 4). En met blijdschap zag hij hun orde en de vastheid van hun geloof, die hen beschermde tegen de dwalingen die hen bedreigden en die haast ongemerkt een plaats in hun gedachten konden krijgen, terwijl alles nog goed ging en de zekerheid van hun geloof niet aangetast was. Dit gebeurt vaak. Men gelooft in Christus, men heeft een goede wandel, maar men ziet niet in dat bepaalde ideeën het geloof omverwerpen. En men laat die toe, hoewel men toch nog vasthoudt aan de belijdenis van de waarheid. Maar de kracht van de waarheid en het besef van de eenmaking met Christus en van de eenvoudigheid die in Christus is, gaat verloren; en de vijand heeft dan in zoverre zijn doel bereikt. De dingen die men aanneemt zijn geen openbaring van Christus, maar iets buiten Hem.

Daarom zegt de apostel: "Zoals gij dan Christus Jezus, de Heer, ontvangen hebt, wandelt in Hém, geworteld en opgebouwd in Hém en bevestigd in het geloof, zoals u geleerd is" (vs.6-7). Als we Christus hebben aangenomen, is al het overige alleen maar een ontvouwing van wat Hij is en van de heerlijkheid die Gods raadsbesluiten met Zijn Persoon verbonden hebben. Alle kennis - of wat daarvoor doorgaat - buiten Hem kan ons alleen van Hem aftrekken en ons hart onttrekken aan de invloed van Zijn heerlijkheid. Ze voert ons tot valse voorstellingen en brengt onze zielen in verbinding met de schepping, zonder God daarbij ter sprake

te brengen en zonder de sleutel tot Zijn plannen te bezitten. Omdat de mens niet in staat is het bestaande te doorgronden en te verklaren, komt hij er op die manier toe om allerlei ongegronde ideeën te vormen en de leemte in zijn kennis aan te vullen door allerlei speculatieve gedachten. Hij is ver van God en onkundig van Zijn gedachten, en daarom kan satan de hoofdrol spelen in al deze menselijke gissingen (zonder dat de mens dit vermoedt).

Als kind van Adam staat de mens niet in het middelpunt van het enorme geheel van Gods wegen. Buiten Christus en zonder Christus kent hij het middelpunt niet. Hij geeft zich over aan speculatieve gedachten, zonder grond en zonder einde, maar hij raakt steeds meer verdwaald. Zijn kennis van goed en kwaad en de kracht van zijn morele vermogens doen hem nog verder dwalen, omdat hij ze gebruikt voor vragen die verder gaan dan alleen de zichtbare dingen. En zij werken in hem de behoefte om schijnbaar onverenigbare beginselen met elkaar te verzoenen - wat zonder Christus onmogelijk is. Bovendien is de mens er altijd toe geneigd om zichzelf, zoals hij is, tot het middelpunt van alles te maken; en dit geeft een totaal verkeerd beeld. Maar christenen behoren in eenvoud te wandelen in de wegen van de Heer, zoals ze Hem ook hebben aangenomen. En zij moeten groeien in de kennis van Christus, het ware middelpunt en de volheid van alle dingen.

Als de mens zijn filosofieën over alle dingen opbouwt, wordt hij door de ontoereikendheid van zijn eigen hulpbronnen altijd overgeleverd aan een geestelijk leider en aan de traditie. En als het om godsdienst gaat, komt hij in de macht van tradities die de godsdienst van het vlees tot ontwikkeling brengen en die in overeenstemming zijn met de krachten en verlangens van het vlees. In die dagen maakte het jodendom de hoogste aanspraken op dit soort godsdienst. Het sloot zich aan bij allerlei menselijke bespiegelingen, nam die over en werd er zelfs een ijverig aanhanger van, terwijl het zich tegelijkertijd beriep op zijn Goddelijke oorsprong en getuigde van de eenheid van de Godheid. En het was geloofwaardig, omdat het de grove dwalingen van de heidense mythologie afwees en voldeed aan de menselijke behoeften aan kennis over het goddelijke. Deze betrekkelijke zuiverheid van het jodendom kon - voor verlichte geesten - de verwerpelijke dingen van het heidendom wegnemen.

Maar door de dood van Jezus had het jodendom alle aanspraken verloren als de ware dienst van God. Het was nu door de voordelen die het had dankzij de betrekkelijke zuiverheid van zijn dogma's een passend middel in de hand van satan om de waarheid te weerstaan. Het was altijd al aangepast aan het vlees en gegrond op de eerste beginselen van deze wereld, omdat het het middel was dat God gebruikte - toen het door Hem erkend werd - om de mens op de proef te

stellen in de positie waarin hij zich bevond. Maar God was nu niet meer aanwezig in dit systeem en de joden, die door jaloezie gedreven werden, spoorden de volken ertoe aan de getuigen van de waarheid te vervolgen; en het jodendom verbond zichzelf met heidense speculaties om de grondslagen van het christendom te ondermijnen en te verderven en het getuigenis van het christendom te gronde te richten.

In beginsel is het altijd zo. Het vlees kan de traditie schijnbaar wel een tijdlang verachten, maar dat wat zuiver verstandelijk is kan temidden van de mensheid toch niet standhouden zonder iets godsdienstigs. Het heeft geen deel aan de waarheid en de wereld van het geloof, en de grote massa heeft behoefte aan bijgeloof en traditie, dat wil zeggen een godsdienst die tastbaar is voor het vlees en die het vlees aanspreekt. God kan door Zijn kracht een deel van de waarheid in stand houden, of ook toelaten dat het geheel verdorven wordt, maar in beide gevallen gaan de ware christelijke positie en de leer van de gemeente verloren⁶.

Inderdaad kan de filosofie los staan van de godsdienst van het vlees, en omgekeerd kan dat ook zo zijn. Maar in dat geval is de filosofie altijd krachteloos en atheïstisch; en de godsdienst van het vlees is dan bekrompen, wettisch en zo mogelijk vervolgingsgezind. In Kolossenzen 2 vinden we echter een samengaan van de filosofie en de leegte van de menselijke wijsheid met menselijke tradities - hier gekenschetst als de "eerste beginselen van de wereld" in tegenstelling tot Christus (vs.8). Want wij bezitten een hemelse Christus, die volkomen tegengesteld is aan het vlees in de mens die op aarde leeft; een Christus in wie alle wijsheid en volheid te vinden is, alsook de vervulling van alles wat de wet beweerde te geven of in type voorstelde; een Christus die tegelijkertijd ook het antwoord is op al onze behoeften. Dat zet de apostel hier uiteen en daarbij laat hij zien, dat het met Christus gestorven en opgestaan zijn het middel is om er deel aan te hebben.

Want in de eerste plaats woont de hele Volheid van de Godheid in Hem lichamelijk. In plaats van vage menselijke bespiegelingen over fantastische eonen (tussenwezens), hebben wij de Goddelijke Volheid lichamelijk, in een echt menselijk lichaam, en daarom in Zijn werkzame kracht voor ons, in de Persoon

---

⁶ Zo had het gnosticisme enkele heel mooie legenden, die halve waarheden bevatten. Maar de gnostici hadden God en de waarheid verloren, en een zuiver geweten in het licht van God.

van Jezus Christus! En in de tweede plaats zijn wij voleindigd, tot volheid gebracht, in Hem. Buiten Hem hebben we niets nodig!⁷.

Aan de ene kant hebben we dus in Hem God volmaakt voorgesteld in al Zijn Volheid, en aan de andere kant bezitten we in Hem volmaaktheid en volkomenheid voor God. Het ontbreekt ons aan niets wat betreft onze positie voor God. Wat een waarheid, wat een positie! God in Zijn volmaakte Volheid in Christus als Mens, en wij in Hem voor Gods aangezicht in de volmaaktheid van wat Hij is - in Hem die het Hoofd is van alle overheid en gezag waarvoor de mens in zijn onwetendheid de knie zou willen buigen! Wij zijn in Hem, in wie wat Zijn Persoon betreft de Volheid van de Godheid woont; in Hem die boven alle overheid verheven is wat betreft Zijn positie en Zijn rechten als Christus, de verheerlijkte Mens in de hoge.

Dan gaat de apostel in op enkele bijzonderheden met betrekking tot de toepassing hiervan, om aan te tonen dat de gelovigen alles in Christus bezitten - gezien in overeenstemming met de positie die Hij heeft ingenomen, waarbij we hier beneden niets meer te zoeken hebben. De besnijdenis, het Goddelijke teken van het verbond met de joden en van het afleggen van het vlees, dat vereist was om tot Gods volk te behoren, vond zijn vervulling in Christus. Door de kracht van het leven dat in Hem is en dat ons deel is - omdat we ook deelgenoot gemaakt zijn van de kracht van Zijn dood - beschouwen we onszelf als gestorven en hebben we dit lichaam der zonde door het geloof afgelegd. Dit is de werkelijke besnijdenis van Christus, niet met handen verricht. De besnijdenis die met handen verricht werd, was alleen maar het teken van dit afleggen van het lichaam van het vlees - wat het voorrecht van de christen in Christus is. Omdat hij een nieuw leven in Christus heeft, heeft hij de oude mens werkelijk afgelegd.

We zijn met Christus begraven in de doop (dat is de betekenis van de doop), waarin we ook met Hem zijn opgewekt door het geloof in de werking van Gods

---

⁷ Deze uitdrukkingen houden verband met het tweevoudige karakter van Christus, dat ons in hfdst. 1 al is voorgesteld. En ze tonen ons wat we in positieve zin in Christus bezitten, terwijl de volgende verzen dit toepassen op alles hier beneden wat ons genot hiervan in de weg zou staan (vs. 11 v.v.). In Christus woont de Volheid van de Godheid, en Hij is het Voorwerp van onze vreugde, de Persoon in wie we alle dingen bezitten. Maar in Hem bezitten we ook een positie boven de hele schepping, in de volmaaktheid die Hem daar geplaatst heeft. Wij zijn voleindigd in Hem, die het Hoofd is van alle overheid en gezag. Wat het woordgebruik betreft, blijkt de bedoeling van de apostel uit de overgang van het woord "volheid" naar het woord "voleindigen", dat op zichzelf echter niet beter is. In Hem woont de hele volkomenheid van de Godheid lichamenlijk, en wij zijn volkomen in Hem.

kracht, waardoor Hij werd opgewekt vanuit de doden. De doop was het teken en de uitdrukking daarvan⁸.

En het geloof in de werking van God die Hem opwekte, is het middel waardoor deze wonderbare opstanding met Christus in ons bewerkt wordt. Vanuit deze blijde dood, of liever dit gelukkige deelhebben aan de dood van Hem die alles voor ons volbracht heeft, verrijzen we met Hem in een nieuwe staat en op een nieuw toneel. En als ik “geloof” zeg, dan is dat de kracht van Gods Geest die in ons werkt. Maar het is de kracht van God Zelf, zoals die in de opstanding van Christus werkzaam was, die in ons werkt om ons deze nieuwe positie in het leven te geven.

Deze opstanding met Christus houdt ook in dat we een volkomen en eeuwige vergeving ontvangen hebben. Alleen het feit dat we een nieuw leven en een nieuwe positie ontvangen, bewijst dat al. Wij lagen onder de last van onze zonden en waren dood in onze misdaden. Maar Christus nam deze last op Zich en stierf voor ons. Hij volbracht het werk dat onze zonden wegdeed, doordat Hij in de dood ging. En wij zijn nu met Hem opgewekt, omdat we deelhebben aan het leven dat Hij als de Opgestane bezit, en zodoende hebben we - evenals Hij en met Hem - heel die last van zonde en veroordeling achter ons gelaten in de dood waarvan we verlost zijn. Daarom staat hier in vers 13: “Hij hééft ons alle misdaden vergeven”.

Toen Christus opstond, liet Hij de dood en het gewicht van de veroordeling waaronder wij lagen achter Zich. En wij zijn ook met Hem opgewekt; God heeft ons opgewekt uit de staat waarin we lagen. Welnu, God heeft ons natuurlijk niet opgewekt om ons te veroordelen; of veroordeling verbonden aan dit nieuwe leven, dat Christus Zelf is. Want Christus had het oordeel al gedragen en voldaan aan Gods gerechtigheid, toen Hij stierf om de zonde teniet te doen, vóórdát Hij dit leven aan ons meedeelde. God heeft ons opgetrokken uit dood en oordeel met Christus, die het oordeel voor ons gedragen heeft.

---

⁸ Sommigen verbinden het woord “opgewekt” niet met de doop. Als het juist is, dan moeten we in vers 12 dus niet lezen “waarin” maar “in Wie”, namelijk in Christus. De doop spreekt duidelijk van de dood, en niet het dopen maar het uit het water komen kan in verbinding gebracht worden met de opstanding. De betekenis van de doop is in geen geval het meedelen van leven, zelfs niet als een beeld, maar juist het opgeven van het leven van Adam door de dood (de dood van Christus) en het ingaan door die poort in een volkomen nieuwe plaats en positie.

Maar dit houdt verband met een ander aspect van dit werk van de genade, waarover hier gesproken wordt en eveneens in de Efezebrief, en zelfs in Johannes 5 en 2 Korintiërs 5. Iemand die in zijn zonden lééft, is daarin namelijk dóód voor God. Als ik hem vanuit het eerste oogpunt zie, dus als levend in zijn zonden, dan moet de dood tussenbeide komen. Dit is voor ons gebeurd op het kruis (zie Rm.6). Deze kant van de waarheid vinden we niet in de Efezebrief. Overigens gaat Romeinen niet verder dan dat we met Christus gestorven zijn. Maar Kolosse zegt ook dat we in Hem mee opgewekt zijn, waarover we al gesproken hebben.

De Efezebrief ziet ons alleen vanuit het tweede oogpunt, namelijk als dóód in onze misdaden en zonden, als dóód voor God. Al het goede bestaat hier uit een nieuwe schepping overeenkomstig Gods raadsbesluiten. We zijn met Christus levend gemaakt toen we dood waren in zonden. Dit vinden we ook in de Kolossebrief, maar hier wordt er niet over gesproken als een nieuwe schepping. Maar in beide brieven wordt een nieuw leven gegeven toen we dood waren. Alleen is het uitgangspunt in Efeze de opwekking en de verheerlijking van Christus; dezelfde kracht die daarin werkzaam was, werkt nu in ons. In Kolosse is het de voltooiing van de leer van de toepassing van de dood, zoals dat wordt voorgesteld in de doop, en de opstanding door het geloof in de werking van God in Christus. In Efeze vindt de genade ons dood, en maakt ons levend met Christus. In Kolosse vindt ze ons levend in zonden, past dood en opstanding toe, en voltooit dit door ons met Christus levend te maken.

Maar bovendien zijn al de inzetten die behoorden tot de eerste beginselen van deze wereld en die van toepassing waren op de mens in het vlees, uit de weg geruimd (vs. 14). Deze inzetten lagen als een ondraaglijk juk op de joden, die er ook anderen aan probeerden te onderwerpen. Ze stelden het geweten altijd onder de last van een dienst die de mens niet kon volbrengen en van een gerechtigheid die God niet kon bevredigen. In die inzetten had de jood om zo te zeggen zijn handtekening onder zijn schuld geplaatst. Maar de schuldbekentenis was tenietgedaan, doordat ze aan het kruis van Christus genageld was. Naast leven en vergeving ontvangen we ook vrijheid.

En dit is nog niet alles. Er was ook de kracht van overheden en gezaghebbers die tegen ons waren, de machten van geestelijke boosheid. Maar Christus heeft die overwonnen en ontwapend op het kruis; door het kruis heeft Hij over hen getriomfeerd (vs. 15). Alles dat tegen ons was, heeft Hij weggedaan om ons, volkomen verlost van dat alles, in onze nieuwe positie te plaatsen.

Het zal ons duidelijk zijn, dat wat de apostel hier over het werk van Christus zegt niet verder gaat dan wat Hij deed voor onze verlossing, om ons in de hemelse

gewesten te kunnen plaatsnemen. Hij spreekt over de rechten van Christus, maar niet als gezeten in de hemelse gewesten of als opgevaren naar de hoge, als degene die de gevangenschap gevangen genomen heeft (Ef. 4:8). En evenmin spreekt hij over ons als in Christus gezet in de hemelse gewesten. Wat we hier zien, is dat Christus alles gedaan heeft wat nodig is om ons daar te brengen.

Dit komt omdat de Kolossenzen als op aarde gezien worden, hoewel als opgestaan uit de dood; en omdat ze gevaar liepen het besef van de positie die ze bezaten op grond van hun eenmaking met Christus te verliezen en terug te vallen in de beginselen van de wereld en van het vlees, van de mens die in het vlees leeft en niet met Christus gestorven en opgestaan is. De apostel probeert ze tot die positie terug te brengen door aan te tonen dat Christus alles volbracht had wat vereist was - alles uit de weg geruimd had wat hun verhinderde die positie te bereiken. Maar over deze positie zelf kan hij niet spreken, omdat ze die niet bewust bezaten. In de dingen van God is het niet mogelijk een positie te begrijpen als we die niet bezitten. God kan die openbaren; Hij kan ons de weg ertoe tonen. En de apostel doet dat hier ook ten aanzien van de Persoon van Christus - de enige weg om hen hiertoe terug te brengen - terwijl hij tegelijk ook de kracht van Zijn werk in dit opzicht laat zien, om hen te verlossen van de banden die hen vasthielden en hun duidelijk te maken dat alle hinderpalen uit de weg geruimd waren. Maar wat de bijzonderheden betreft, moet hij het meer toepassen op de gevaren die hen bedreigden en kan hij niet zozeer ingaan op de heerlijke gevolgen ervan in de hemel.

De joodse inzetten waren maar schaduwbeelden; de werkelijkheid was van Christus (vs. 16-17). Door engelen als voorwerpen van verering te gaan beschouwen en ze zodoende tussen henzelf en Christus te plaatsen, zouden ze scheiding brengen tussen hen en het Hoofd van het lichaam dat boven al die overheden verheven was. Maar de eenvoud van het christelijk geloof hield vast aan het Hoofd, waaraan het hele lichaam rechtstreeks zijn voeding ontleende en daardoor opgroeide met de Goddelijke groei (vs. 18-19).

Het kon wel nederig lijken om op die manier in verbinding met engelen te komen - die hogere en machtige wezens die de taak van middelaar konden uitoefenen. Maar er zaten twee enorm grote fouten in deze schijnbare nederigheid. In de eerste plaats was het in feite pure hoogmoed, om zich op die manier aan te matigen door te kunnen dringen tot de geheimen van de hemel die hun onbekend waren. Wat wisten zij van een eventuele positie van engelen, op grond waarvan deze de voorwerpen van een dergelijke verering konden zijn? Op die manier klom de mens zelf op tot in de hemel en stelde hij zonder Christus vast, wat zijn betrekkingen met deze schepselen van God waren; het was menselijke eigen wil

om zich met hen te verbinden (vs. 18). En in de tweede plaats betekende dit de loochening van de eenmaking van de gelovige met Christus. Omdat we met Hem één zijn, kan er niets zijn tussen Hem en ons. Als we gescheiden zouden zijn van het Hoofd, zouden we dood zijn (en dat voor de tweede keer!). Bovendien zijn we op grond van deze eenmaking één met Hem, die boven de engelen staat! Omdat we met Hem verenigd zijn, hebben we ook rechtstreeks deel aan de schatten van genade en leven, die het Hoofd aan óns meedeelt door middel van al de leden van het lichaam. De onderlinge banden tussen de leden van het lichaam zelf worden daardoor versterkt, en zo kan het lichaam opgroeien (vs. 19).

In de volgende verzen maakt de apostel twee toepassingen, die voortvloeien uit de leer dat we met Christus zijn gestorven en opgestaan. In hoofdstuk 2:20 past hij het beginsel van het met Christus gestorven zijn toe op al de inzetten en op het ascetisme, dat het lichaam als slecht en verwerpelijk behandelde. En in hoofdstuk 3:1 gebruikt hij de opstanding om de harten van de Kolossenzen te richten op de dingen die boven zijn en ze terug te brengen tot Christus door omhoog te zien; want ze waren gestorven wat de oude mens betrof (3:3);

Deze toepassingen zijn gegrond op hoofdstuk 2:11-12. De Romeinenbrief spreekt vanaf hoofdstuk 5:12 over het der zonde gestorven zijn, waarin de mens als kind van Adam leefde. In Efeze wordt de mens daarentegen als dóód in zonden voor God gezien. Maar Kolosse noemt beide gezichtspunten. Kolossenzen 2:11-12 volgt de leer van de Romeinenbrief, maar voegt het mede opgewekt zijn met Christus daaraan toe; vers 13 volgt de leer van de Efezebrief. De vermaningen van Kolossenzen 2:20 en 3:1, en ook het afleggen van de oude en het aandoen van de nieuwe mens, zijn gegrond op hoofdstuk 2:11-12.

Om de onderlinge samenhang van dit onderwijs wat duidelijker te maken, kunnen we nog opmerken dat de apostel op een tweevoudig gevaar wijst, namelijk de filosofie en de menselijke traditie, en dat in tegenstelling tot Christus. En hoewel hij over onze eenmaking met Christus spreekt, gaat hij toch meer in op de reikwijdte van het werk van Christus Zelf ten aanzien van deze gevaren. In vers 16-19 past hij de gevolgen van dit werk eerst toe op het punt van de inzetten,

dus op de joodse kant van het gevaar dat hen bedreigde (vs.16), en daarna op de gnostische filosofie (vs. 18), de ten onrechte zo genoemde kennis⁹.

Deze filosofie ging verbindingen aan met het jodendom, of omgekeerd, en verbreidde zich zo onder een nieuwe gedaante.

Vanaf vers 20 past de apostel het feit dat wij met Christus gestorven en opgestaan zijn op deze zelfde punten toe, of op de verlossing van de Kolossenzen van deze gevaren door hun gedachten naar boven te richten. Maar niet alleen de Kolossenzen zijn door deze gevaren bedreigd. Juist deze dingen zijn in hoofdzaak de oorzaak van het verval van de kerk geweest in alle tijden van haar bestaan. Het zijn de beginselen van de verborgenheid van de wetteloosheid, die sindsdien zo tot rijpheid gekomen zijn en zoveel verschillende gevolgen gehad hebben. En dat in zoveel verschillende vormen, vanwege andere beginselen die ook gewerkt hebben, en onder Gods soevereine toelating¹⁰.

Het belangrijke en beslissende maar toch ook eenvoudige beginsel dat hiermee verbonden is, zien we vanaf vers 20. De verzen die daaraan voorafgaan en die we al aangehaald hebben, hadden dit hele joods filosofische systeem veroordeeld vanuit het oogpunt van het werk van Christus, van Zijn opstanding en van onze éénmaking met hem in Zijn hemelse positie. Maar de verzen die nu volgen, veroordelen het vanuit het oogpunt van onze positie. Terwijl de voorgaande verzen aantonen dat dit systeem niet deugt op grond van de Persoon en het werk van Christus zoals dat hier uiteengezet wordt, bewijst het gedeelte dat nu voor ons ligt dat dit systeem absurd is en niet op ons van toepassing is, niet van

---

⁹ Hoewel dit woord de schijn van geleerdheid heeft en onschriftuurlijk lijkt te zijn, is dat niet het geval. De ten onrechte zo genoemde kennis (1Tim. 6:20) is in het Grieks gnosis, en om die reden werd deze aanmatigende en verderfelijke filosofie gnosticisme genoemd en werden haar aanhangers als gnostici betiteld. Ze speelt een enorme rol in de geschiedenis van de kerk, maar dat is nu niet mijn onderwerp. De beginselen ervan vinden we echter vaak in het Nieuwe Testament; ze worden aangeroerd door de apostelen om ze te bestrijden. De joden waren in belangrijke mate verstrikt in de gedachte van een middelaarswerk van engelen, hoewel niet precies in de vorm van de gnostische filosofie.

¹⁰ De verborgenheid van de wetteloosheid werkte al in de dagen van de apostel (2 Thes. 2:7). En Paulus weerstond die in de kracht van de Heilige Geest, maar na zijn heengaan was die apostolische kracht er niet meer. De historische kerk bezat nooit de twee grote fundamentele beginselen van het christendom: de volmaaktheid in Christus op grond van Zijn éne offerande (Hebr. 10:14), en de tegenwoordigheid en de leiding van de Heilige Geest hier op aarde. Die werden vervangen door de sacramenten en de geestelijkheid.

toepassing kón zijn, op grond van onze positie. Enerzijds zien we dus dat dit systeem onwaar is en volkomen waardeloos in al zijn onderdelen, op grond van het feit dat Christus waarachtig is en dat Hij in de hemel is. Maar anderzijds is het absurd in zijn toepassing op ons, op grond van het feit dat wij christenen zijn.

De reden daarvan is deze: het is een systeem dat gegrond is op leven in deze wereld en op het verwerven van betrekkingen met God die op dat leven berusten, terwijl het zegt het vlees te doden. Maar ondertussen richt het zich tot personen, die voor het geloof al gestorven zijn. De apostel zegt in vers 20 dat wij de eerste beginselen van de wereld zijn afgestorven, dat we dóód zijn voor al de beginselen waarop het leven van deze wereld berust. Hoe zouden we ons dan nog, alsof we nog in dat leven leefden, alsof we nog in deze wereld leefden, kunnen onderwerpen aan inzetten die met dat leven te maken hebben en die uitgaan van het bestaan daarvan?

Het zijn inzetten die van toepassing zijn op dingen, die door het gebruik te loor gaan (vs. 22), en die niets te maken hebben met dat wat hemels en eeuwig is. Ze hebben inderdaad een schijn van nederigheid en zelfverloochening ten opzichte van het lichaam (vs. 23), maar ze hebben geen band met de hemel - met de sfeer van het nieuwe leven en van alle motieven van dat nieuwe leven en van de hele ontplooiing daarvan. Bovendien erkennen ze niet de eer van het schepsel dat uit Gods hand is voortgekomen en dat als zodanig altijd zijn plaats en zijn eer moet hebben.

Deze inzetten plaatsen de mens in het vlees en onder de macht daarvan, terwijl ze beweren hem daarvan te verlossen. En ze scheiden de gelovige van Christus door engelen te plaatsen tussen zijn ziel en de hemel, waar zijn plaats en zijn zegeningen zijn; terwijl hij ééngemaakt is met Christus, die boven al deze machten staat, en in Hem daarboven verheven is. Deze inzetten hebben met louter vergankelijke dingen te maken. Ze houden geen rekening met het nieuwe leven, maar met de mens die in het leven van het vlees op aarde leeft, waaraan de christen in moreel opzicht gestorven is. En voor zover het dit leven betreft, erkennen ze het lichaam niet als een schepping van God, zoals het erkend zou moeten worden.

Zo had het systeem van inzetten Christus verloren, die de werkelijkheid ervan was. Het was verbonden met de trots, die zei in de hemel door te kunnen dringen om in verbinding te komen met wezens die we niet zodanig kennen dat we betrekkingen met hen hebben — trots die de ziel op die manier scheidde van het Hoofd van het lichaam, Christus, en elke verbinding met de bron van het leven en met de enige ware positie van de ziel voor God loochende. Dit systeem gaf ook

een verkeerde voorstelling van onze positie op aarde, door ons te beschouwen als personen die nog leefden naar de oude mens - terwijl we gestorven zijn. En het ontierde het schepsel als zodanig, in plaats van het te erkennen als komend uit de hand van God. Maar dat wat een gevaar was voor de christenen in de dagen van de apostel kenmerkt nu het christendom.

Dit hoofdstuk zet op deze wijze de positie van de christen uiteen, maar het beperkt zich daarbij meer tot de gevaren die de christenen bedreigden en gaat niet zozeer in op de hemelse voorrechten die met deze positie verbonden zijn. Zo heeft de genade ons voorzien van alles wat we nodig hebben, door gebruik te maken van elk voorrecht en van het geloof van sommigen om ons waarschuwingen en onderwijs van onschatbare waarde te geven en de fouten van anderen te corrigeren.

Hoofdstuk 3

Nu krijgen we de rechtstreekse vermaningen die gegrond zijn op de waarheid, zoals die tot hiertoe uiteengezet is. Deze vermaningen zijn aangepast aan de toestand waarin de Kolossenzen waren, namelijk gezien als met Christus opgestaan, maar niet gezet in de hemelse gewesten. Omdat we met Christus opgewekt zijn, moeten we onze gedachten en gevoelens richten op de dingen die boven zijn, waar Christus gezeten is aan Gods rechterhand, en niet op de dingen die op de aarde zijn. Die beide kunnen niet samengaan. Het is onmogelijk om tegelijk naar boven en naar beneden te zien, om tegelijk door hemelse en door aardse motieven geleid te worden. Zeker kunnen we verzocht worden door de dingen hier beneden, en we moeten ze dan weerstaan; maar dat betekent nog niet dat we ze als ons voorwerp hebben.

De reden voor deze vermaningen is te vinden in onze positie: "Want gij zijt gestorven en uw leven is met Christus verborgen in God" (vs. 3). Er staat niet: "Gij moet sterven". De mens kan dit niet tot stand brengen door zijn wil. We kunnen onze eigen wil niet verloochenen door eigen wil. De wil van het vlees zou dat ook nooit toelaten. Als hij werkzaam is, doet hij niet tegelijkertijd afstand van zijn rechten. Maar wij zijn gestorven! Dat is de kostbare, troostrijke waarheid op grond van het feit dat Christus voor ons gestorven is. We hebben het leven van Christus ontvangen, en alles wat Christus voor ons in dat leven gedaan heeft is ons deel. Daarom zijn we gestorven, omdat Christus voor ons gestorven is. Het oude leven, dat verbonden is met de macht van verleiding, schuld en zonde,

bestaat niet meer voor het geloof. Door de dood is er een eind aan dat alles gekomen: zonde, veroordeling, zwakheid, vrees, krachteloosheid tegen de aanvallen van de vijand. Alles wat met het leven van de oude mens verbonden is, is voorbij. We bezitten nu een nieuw leven, maar dat is in Christus; het is met Hem verborgen in God. We zijn nog niet geopenbaard in de heerlijkheid van dit leven, zoals dat eenmaal zal gebeuren voor het oog van allen in hemel en aarde. Ons leven is verborgen, maar het is veilig in de eeuwige Bron ervan. Het deel van dit leven is het deel van Christus, in Wie we het bezitten. Christus is in God verborgen, en daarom is ook ons leven in God verborgen. Maar als Christus zal geopenbaard worden, dan zullen wij ook met Hem geopenbaard worden (vs.4).

De apostel spreekt hier niet over onze eenmaking met Christus, maar over ons leven, over het feit dat we gestorven zijn en dat ons leven met Hem in God verborgen is. Hij spreekt niet over de gemeente in verbinding met onze positie. Ongetwijfeld spreekt hij over Christus als het Hoofd van de gemeente en over Zijn persoonlijke heerlijkheid, maar niet over de gemeente met betrekking tot ons. Hij spreekt over ons persoonlijk, individueel, en over het leven dat ieder van ons in Christus bezit. Het gaat hier niet om onze eenmaking met andere christenen in het ene lichaam van Christus en om onze eenmaking met Hem in dit lichaam, maar om het persoonlijke karakter van de christen, voor wie Christus, het Hoofd, alles is.

In verbinding met deze waarheid is het ook zeer belangrijk om op te merken, dat deze brief niets zegt over de Heilige Geest. De apostel spreekt wel in praktische zin over de liefde van de Kolossenzen in de Geest (1:8), maar in het leerstellige deel van de brief noemt hij de Heilige Geest niet. Zelfs als hij zegt: "Daarin is geen Griek of Jood" (3:11), dan is dat in de nieuwe mens en niet omdat we één in Christus zijn. Ieder afzonderlijk moest vasthouden aan het Hoofd (2:19). Hij leefde niet meer in deze wereld (2:20), hij was gestorven en zijn leven was met Christus verborgen in God (3:3). Maar dit was persoonlijk. Ieder moest het persoonlijk beseffen en vasthouden als noodzakelijke waarheid, opdat hij bewaard zou blijven voor de listen van de vijand.

Kortom, het gaat hier om leven in Christus. Veel van de dingen die de apostel hier noemt, worden elders aangeduid als de vrucht van de Geest die de gemeenschap en eenheid in stand houdt. Maar in Kolosse komen deze vruchten eenvoudig voort uit de aard van het leven. Het is dus heel begrijpelijk dat het geheel en de vereniging van alle geestelijke betrekkingen in één in Christus, dat we vinden in het Goddelijke onderwijs als de Heilige Geest ter sprake gebracht wordt, hier ontbreekt.

In de brief aan de Efeziërs vinden we deze werking van de Heilige Geest overal, als het kenmerk van alles wat we bezitten in gemeenschap met het Hoofd, Christus, met Wie we in één lichaam verenigd zijn door de Geest. Zo zijn we persoonlijk verzegeld met de Heilige Geest der belofte, het onderpand van onze erfenis (1:13). Wij allen hebben door één Geest de toegang tot de Vader (2:18). We worden ook mee opgebouwd tot een woonplaats van God in de Geest (2:22). De eenheid van de gelovigen uit de volken in één lichaam is nu geopenbaard door de Geest (3:5). De gelovigen worden door de Geest gesterkt naar de innerlijke mens (3:16). Er is één lichaam en één Geest (4:4). We moeten de Geest niet bedroeven (4:30). We moeten vervuld worden met de Geest (5:18). Het Woord van God is het zwaard van de Geest (6:17).

De eenheid van het lichaam met Christus, het feit dat we met Hem opgewekt zijn en in Hem gezet zijn in de hemelse gewesten, alles wat uit deze eenmaking met Christus voortvloeit - we vinden een volledige uiteenzetting van deze dingen in de brief aan de Efeziërs. Maar tegelijkertijd vinden we in deze brief overal de Persoon van de Heilige Geest, die ons met Christus verenigt en ons allen met elkaar in het ene lichaam van Christus verenigt. De Heilige Geest kenmerkt hier op aarde de tegenwoordigheid van God in de gemeente. Hij werkt in ons, is het onderpand van onze toekomst en onze kracht in het heden. Zo vinden we hier overal de Persoon van de Heilige Geest, om de waarheid te voltooien en daaraan nu kracht te verlenen voor ons hier beneden.

Vele vermaningen in de brieven aan de Efeziërs en Kolossenzen zijn bijna identiek, maar in Efeze worden ze in verbinding gebracht met de Geest en in Kolosse met de werking van het Woord en van de genade in het hart. Dit geeft een geweldige reikwijdte en betekenis aan de leer van de brief aan de Efeziërs ten aanzien van onze positie hier op aarde, omdat die God Zelf voorstelt als Degene die in ons woont door de Geest en die ons vervult, zowel in de afzonderlijke gelovige als in de eenheid van het lichaam, en verder de volle omvang van Gods raadsbesluiten openbaart.

Toch is het bezit van het leven, zoals we dat in de Kolossebrief vinden, tot op zekere hoogte even belangrijk als de tegenwoordigheid en de inwoning van de Heilige Geest. Dit maakt de zegen ons eigen deel, en niet alleen een werking in ons. Bovendien wordt het karakter van het Goddelijke leven in Kolosse veel uitvoeriger uiteengezet, terwijl het in Efeze meer gaat om de tegenstelling tot de vroegere toestand. In Rm.8 wordt de werking en de tegenwoordigheid van de Heilige Geest op een heel opmerkelijke manier voorgesteld met betrekking tot de enkeling. De Geest kenmerkt het opstandingsleven dat we bezitten; Hij getuigt in ons dat we kinderen zijn; Hij vervult ons met blijdschap en met de hoop op de

heerlijkheid als erfgenamen; Hij komt onze zwakheid te hulp en is de bron van onze smekingen en van ons zuchten. In Romeinen zien we de Geest dus in verbinding met onze persoonlijke verhouding tot God, maar in Efeze als de tegenwoordigheid van God in ons in verbinding met onze eenmaking met Christus als één lichaam.

Hierbij moeten we nog iets anders opmerken dat licht werpt op de bedoeling van de Heilige Geest in deze brieven. In Efeze is het uitgangspunt de raadsbesluiten van God. De mens wordt hier gezien in zijn werkelijke toestand voor God, zonder ook maar één teken van leven te kunnen geven. Hij is dood in misdaden en zonden, en van nature een kind van de toorn. Maar God is rijk aan barmhartigheid en wekt hem op met Christus, die in genade in de dood ging, en plaatst hem overeenkomstig Zijn raadsbesluiten in dezelfde positie die Christus inneemt. Zo is hij Gods maaksel, een nieuwe schepping in Christus Jezus. Het is Gods welbehagen ons in Zijn tegenwoordigheid te plaatsen in overeenstemming met Zijn eigen raadsbesluiten en met Zijn natuur. De Efezebrief zegt niet dat we met Christus gestorven zijn. De mens wordt daar niet gezien als levend in het vlees, zodat hij op de een of andere manier moest sterven; het was niet nodig dat de dood daar tussenbeide kwam. De Efeziërs moesten de enorme tegenstelling leren zien tussen God en de mens naar Zijn raadsbesluiten enerzijds en de zondige toestand van de mens van nature anderzijds. In die brief is alles het werk van God Zelf overeenkomstig het oorspronkelijke voornemen van Zijn eigen hart, van Zijn natuur en van Zijn wil. De mens wordt al als dood gezien, en zelfs Christus wordt niet voorgesteld wat Zijn positie aangaat, totdat Hij gezien wordt als gestorven en daarna opgestaan en verheerlijkt aan Gods rechterhand¹¹.

De Kolossenzen liepen gevaar om zich te onderwerpen aan inzetten en daardoor waren ze in een positie om de gelovige te gaan zien als levend in de wereld. Wat de apostel hun nu duidelijk maakt, is dat ze met Christus gestorven zijn. Hij moest hen in genade wel volgen en rekening houden met het gevaar waarin ze waren, maar hij doet dat om aan te tonen dat de gelovige al met Christus gestorven is en nu leeft als opgestaan met Hem. In Efeze vinden we echter niet dat we met Christus gestorven zijn. De mens wordt daar gezien als dóód in zijn zonden als God Zich met hem bezig gaat houden. Geen mens is levend voor God; de christen is levend gemaakt met Christus, nadat Christus Zelf eerst als gestorven gezien is.

---

¹¹ Daarom vinden we in de brief aan de Efeziërs ook niet de rechtvaardigmaking. Het gaat hier om een nieuwe schepping.

Maar dit karakter van de Kolossebrief, waarbij de nadruk gelegd wordt op het leven of de nieuwe mens, is voor ons allen van grote waarde. Want het leven, de nieuwe natuur en de genade die daarin werkzaam is, worden in de Efezebrief veel minder naar voren gebracht. Daar is het onderwerp de kracht van God, die mensen schept in Christus en hen met Hem verenigt, die de gelovige en de gemeente hier vervult met de natuur en het karakter van de nieuwe mens en daardoor van Christus, ja van God Zelf. Dit verschil is van groot belang en toont op een opmerkelijke manier het karakter van de Efezebrief, waarin alles het kenmerk draagt van het hoge gezichtspunt dat de Geest inneemt en alles voortvloeit uit de oorspronkelijke en eeuwige raadsbesluiten van God en uit Zijn werking om die raadsbesluiten - de vaste voornemens van Zijn eigen hart - uit te voeren. Hij wil iets hebben, Hij schept iets, om de uitnemende rijkdom van Zijn genade te betonen. Hij neemt hen die dood en verloren zijn. Maar zij zijn alleen de voorwerpen van Zijn werkingen; door hun eigen toestand zijn ze geschikt om die werkingen aan het licht te brengen. Hij werkt niet aan de natuur van de mens, om die te verbeteren en de tegenstrijdigheid met Zijn natuur teniet te doen. Maar Hij maakt levend uit de doden en schept iets nieuws. In Kolosse daarentegen is ook sprake van het sterven van de oude mens, omdat het nodig was dat naar voren te brengen. God zij geloofd, dat we 't recht hebben de oude mens als al gestorven te beschouwen, omdat Christus voor ons gestorven is¹².

Het is een belangrijke waarheid dat de Heilige Geest werkt in de volheid van Zijn kracht en de afzonderlijke gelovige en de gemeente vervult. Maar in de Kolossebrief vinden we dat dit niet het enige is: er is ook een nieuwe natuur, een innerlijke verandering, niet van het vlees maar van de mens. Want we worden niet alleen gezien als levend gemaakt dóór Christus, maar als gestorven en opgestaan mét Christus, de Mens die gestorven was. We hebben onze oude positie als kind van Adam verlaten en zijn nu met Christus in een opstandingspositie. We hebben de oude mens uitgedaan en de nieuwe aangedaan (vs.9-10).

Dit is zowel een positie en een staat voor God als een bron van gevoelens, verlangens, gedachten en morele bekwaamheden, die in verbinding staat met de natuur van God Zelf, die deze bron in het hart heeft doen opspringen. Want we

---

¹² Ik mag hier misschien nog iets toevoegen aan dat wat ik over de Heilige Geest gezegd heb. Als de apostel in Kolosse spreekt over de kracht van de hoop in ons, dan noemt hij niet het onderpand van de Geest. Het is weer Christus in ons, de hoop van de heerlijkheid (1:27). Het is steeds Christus, en Christus als leven.

worden vernieuwd tot kennis, naar het beeld van Hem die deze nieuwe mens geschapen heeft (vs.10). Maar dit kan niet zonder de werking van de Heilige Geest, die dit nieuwe leven de voorwerpen voorhoudt die erbij passen - de voorwerpen die deze gedachten opwekken, die ze bevredigen en die ze doen groeien. De Heilige Geest moet in dit leven werken om het kracht te geven, maar het is een werkelijk leven, een natuur met een eigen bestaan en met eigen gevoelens. Doordat het verlicht wordt door de Heilige Geest is het zich bewust van zijn eigen bestaan; en op grond van dit nieuwe leven zijn we kinderen van God, omdat we uit Hem geboren zijn.

Met dit verschil tussen de werking van de Geest en het bestaan van het nieuwe leven is nog iets anders verbonden, namelijk de vrijheid van de ziel. Als we uit God geboren zijn, hebben we vanzelfsprekend een verlangen naar heiligheid; de liefde van God werkt in ons; we hebben een welbehagen in de gerechtigheid van God. Maar hoewel mijn hart de liefde van God waardeert en deze liefde mij aantrekt en een zekere mate van vertrouwen geeft, word ik door deze gevoelens en verlangens toch veroordeeld. Mijn geweten zegt me, dat ik niet ben zoals ik graag zou willen zijn. Ik ben onder de wet en ik ben niet zeker wat betreft mijn verhouding tot God. Maar als ik de waarde van het bloed van Christus heb leren kennen en Hij mijn gerechtigheid geworden is, dan geeft de Heilige Geest die in mij woont en werkt mij het bewustzijn van mijn relatie met God. Het bewustzijn daarvan leeft in mijn ziel en de Heilige Geest getuigt daarvan. Er is vrijheid.

Het is ook niet onbelangrijk dat we leren dat we gestorven zijn wat betreft het leven van het vlees, hoewel dat de negatieve kant is; dat God niets erkent wat tot de oude mens behoort; dat Hij een welgevallen heeft aan de nieuwe natuur, die door genade inderdaad ons deel is, maar die van God Zelf afkomstig is en die de morele weerspiegeling van Zijn eigen natuur is. We zijn dus gestorven en ons leven is met Christus verborgen in God. Maar we hebben leden die op aarde zijn - geen erkend leven - en al die leden van de oude mens moeten we doden (vs.5)¹³.

De gelovige moet ze praktisch verloochenen als dingen die behoren tot de oude mens, terwijl zijn werkelijke leven daar is waar Christus is. Om deze dingen komt de toorn van God over de zonen van de ongehoorzaamheid (vs.6). De gelovigen wandelden in die dingen, toen ze erin leefden, maar dat is nu niet meer het geval

---

¹³ Dat is heel iets anders dan het der zonde gestorven zijn. Dit laatste veronderstelt kwaad in dat wat sterft, behalve natuurlijk in het geval van Christus Zelf, die stierf voor ons bij wie dat inderdaad zo was. Maar het doden, het ter dood brengen, is een daad van kracht in dat wat góéd is, de nieuwe mens.

(vs.7). En ze verloochenen niet alleen grove zonden, de vruchten van zondige begeerten (vs.5), maar al de werkingen van een ongebroken wil en een niet onderworpen hart, elke neiging van de wil van die natuur die God niet kent en Hem niet vreest: toorn, boosheid en leugen die voortvloeien uit egoïsme of vrees voor mensen (vs.8-9). De waarheid regeert in het hart dat de oude mens heeft uitgedaan, in overeenstemming met de oprechtheid van de nieuwe mens, die ook in kennis vernieuwd wordt naar het beeld van Hem die hem geschapen heeft (vs.10)¹⁴.

De nieuwe mens wandelt in het licht. Er is niet alleen een geweten dat hem zegt wat goed en kwaad is en wat hij zou moeten zijn in overeenstemming met zijn natuur als een verantwoordelijk wezen. Maar er is een nieuwe mens die de oude mens volledig oordeelt, en die over goed en kwaad oordeelt in overeenstemming met de kennis van GóD. Dat is het uitdoen.

Vóórdát het christendom - de volle openbaring van God - er was, waren er natuurlijk ook mensen die opnieuw geboren waren. Maar hun leefregel was, als er duidelijk een regel gegeven werd, de verantwoordelijkheid van de mens, wat de godsvrucht en de genade ook mochten bewerken; en de wet, die de volmaakte maatstaf was van wat de mens als een voor God verantwoordelijk wezen zou moeten zijn. De gelovigen kenden toen niet het onderscheid tussen een oude en een nieuwe mens, hoewel ze natuurlijk het geweten van de oude mens hadden en in veel opzichten de gevoelens van de nieuwe mens. Maar bijvoorbeeld het besef van het kwaad van de leugen had toen lang niet de plaats die het nu heeft.

De nieuwe mens wordt nu echter vernieuwd tot kennis naar het beeld van Hém die hem geschapen heeft¹⁵.

---

¹⁴ Al het kwaad in de mens draagt de volgende drie kenmerken: geweld en verdorvenheid in het algemeen, terwijl de verdorvenheid de tweevoudige vorm aanneemt van begeerte en leugen. Zo was de aarde voor de zondvloed verdorven voor Gods aangezicht en vol geweldenarij (Gn.6:11). De leugen is de vorm van de verdorvenheid die satan openbaart, terwijl hij ook gekenmerkt wordt door geweld. De Heer zegt van hem dat hij een leugenaar en moordenaar is (Jh.8:44). De mens voegt de begeerte hieraan toe vanwege het vlees.

¹⁵ Let hier op het verschil met de parallelplaats in Efeziërs 4. Daar is de christen naar God geschapen in ware gerechtigheid en heiligheid. Hier is het het nieuwe bevattingsvermogen van het Goddelijke leven dat God kent. Het is onze toestand, niet Gods scheppende daad. Maar dit is niet in strijd met het oogpunt van Efeze, integendeel. Het woord "vernieuwd" is hier anders dan in Efeze. Het is dat wat volkomen nieuw is en er nooit tevoren was. In Efeze is "vernieuwd" dat wat fris en nieuw gehouden wordt.

God Zélf is in Zijn natuur de maatstaf van goed en kwaad, omdat de nieuwe mens de kennis bezit van wat die natuur is; hij heeft er deel aan gekregen en hij heeft het licht van God. Het wonderbare en kostbare voorrecht dat de christen heeft, is dat hij door genade met inzicht deel heeft aan de natuur van GóD. God werkt in deze nieuwe natuur, maar doordat Hij deze natuur heeft meegedeeld heeft Hij de mens in deze positie geplaatst. En Christus is het volmaakte model van dit beeld; Christus is het voorbeeld van de nieuwe mens.

Andere verschillen zijn verdwenen. Het gaat alleen nog maar om de vraag of iets voortkomt uit de oude mens, waarvan we alleen erkennen dat hij gestorven is, of dat het zijn oorsprong vindt in de nieuwe mens. Voor de nieuwe mens is Christus alles en hij erkent niets dat niet van Hem is. Christus is alles en in allen (vs. 11). De gelovigen zien en erkennen niets anders dan Zijn Persoon, en Hij is in al de Zijnen. Als zodanig doen ze daarom het karakter van Christus aan. Ze zijn uitverkoren, heiligen en geliefden die Christus als hun leven hebben, en daarom doen ze aan wat Hem kenmerkte: innige ontferming, goedertierenheid, nederigheid, zachtmoedigheid, lankmoedigheid, verdraagzaamheid en vergevingsgezindheid naar het voorbeeld van Christus (vs. 12-13)¹⁶.

En wat ze bovenal aandoen, is de liefde, de band van de volmaaktheid. Dit geeft een Goddelijk karakter aan al de eigenschappen die de apostel genoemd had en die in Christus Zelf gezien werden. Het is ook een Goddelijke verhindering om natuurlijke vriendelijkheid niet te verwarren met Goddelijke genade, want Goddelijke liefde is heilig. En zoals gezegd is het aandoen van deze eigenschappen een zaak die alleen kan plaatsvinden in het besef van de gezegende plaats die we voor God bezitten, zoals die uitgedrukt wordt in de woorden: "uitverkoren van God, heiligen en geliefden". Als zodanig doen we deze dingen aan; op een andere grondslag is dit ook niet mogelijk. Juist in het besef van de wonderbare gunst die God ons bewezen heeft, krijgt de genade gestalte in ons hart. Zo is het ook in Efeze: "...als geliefde kinderen" (5:1).

Verskillende eigenschappen die we hier vinden komen overeen met dingen die in het natuurlijke vlak liggen. Maar in het laatste geval ontbreken de kenmerken

---

¹⁶ Let er hier op hoe geduld en goedertierenheid en lankmoedigheid de kenmerken van de christen zijn. Het is opmerkelijk hoe dit overal het geval is; en zo moet het wel zijn in een wereld als deze. Zo was het bij Christus Zelf. Zo is het in 1 Kor. 13, waar de kenmerken van de liefde allemaal subjectief zijn en dit karakter dragen. Niet dat dit een definitie van de liefde is, maar het is er kenmerkend voor. Waar deze kenmerken ontbreken, is ook geen liefde.

en de kracht en de band van de Goddelijke liefde, die werkt in het besef van de gemeenschap met God. Alleen de Goddelijke liefde geeft zo'n bijzonder karakter, zo'n volkomenheid en juistheid, zo'n rechtvaardigheid en kracht aan de openbaring van deze eigenschappen. Want het is inderdaad God Zelf die daarin tegenwoordig is en die werkzaam is in Zijn natuur, die Hij aan ons heeft meegedeeld. Want wie in de liefde blijft, blijft in God en God in hem.

En wat de toestand van de ziel betreft wordt deze wandel bekroond met de vrede van Christus (vs. 15). Dat is het voortdurende deel van hen die zo wandelen. De vrede van Christus regeert in het hart - die heerlijke en onuitsprekelijke vrede die door niets verstoord kon worden, ondanks alle aanvallen die daarop gedaan werden, omdat Christus steeds met God wandelde. God heeft ons ook hiertoe geroepen; Hij is de God van de vrede.

In dit verband noemt de apostel de eenheid van het lichaam, niet wat betreft de voorrechten ervan in Christus maar met betrekking tot het feit dat de gelovigen ertoe geroepen zijn één te zijn in de eenheid waarvan de vrede het zegel en de band is. En dan is er ook dankbaarheid (vs.15b). Want de ziel is zich bewust van de liefde en de werkzaamheid van God en van alles wat die liefde haar doet toestromen.

Maar behalve vrede en dank aan God is er ook de groei van het nieuwe leven in de kennis van de geopenbaarde waarheid, het voedsel en de vreugde van de ziel. Dit genieten we ook door de werkzaamheid van het leven en van de liefde ten opzichte van anderen. De vreugde in God en in dat wat in Zijn tegenwoordigheid gevonden wordt, leidt tot deze werkzaamheid van de ziel. Als deze werkzaamheid een realiteit is, is het de vreugdevolle vrijheid van een natuur die zelf gezond is en de werking van de liefde die haar eigen is en die haar kracht ontleent aan de gemeenschap met God, in overeenstemming met Zijn natuur.

Het Woord van Christus houdt de waarheid aan ons voor als dat waarin we leven en groeien, en is zo onze leefregel en de kracht die in ons werkt en die ons leidt, omdat het de openbaring is van die natuur en van al haar wegen en van haar werkzame kracht in liefde in Hém. Daarom vermaant de apostel de gelovigen, dat het Woord van Christus rijkelijk in hen moet wonen. Dit is de openbaring, in overeenstemming met de volkomenheid van God, van de nieuwe mens en van de wijsheid om hem te vormen en te leiden. Paulus wenst dat de gelovigen dit volledig zullen verwerkelijken, en dit gebeurt door gemeenschap te hebben met de Heer, want in Zijn Woord vinden we de wijsheid daartoe. En in overeenstemming met deze openbaring kunnen de gelovigen ook elkaar leren en vermanen (vs. 16a).

Maar dan leren we niet alleen wijsheid en wordt er niet alleen wijsheid in ons geopenbaard. Er zijn ook gevoelens in ons hart in verbinding met Hem in Wie we deze wijsheid gevonden hebben. Deze openbaring van het leven van Christus als ware wijsheid in de wereld vindt ook uitdrukking in ons hart in lof en dank, in het bezingen van Zijn voortreffelijkheid. Al de innerlijke gevoelens waarin het geestelijke leven zichzelf ontplooit, uiten zich in overeenstemming met dat wat we geleerd hebben. De Geest van Christus is de bron ervan en zij geven uitdrukking aan de verbinding van de ziel met Hem en van de gevoelens die dit in het hart bewerkt. De Persoon van Christus, in het bewustzijn van Zijn tegenwoordigheid, als het voorwerp van onze gedachten, en in de morele gevolgen die daaruit voortvloeien, ondersteunt de gemeenschap en de uitingen van de ziel die Zijn lof bezingt (vs. 16b).

Maar dit bewustzijn van onze verbinding met Christus door het leven dat we van Hem ontvangen hebben, geldt alle dingen. Zonder Hem kunnen we niets doen. Als Hij ons leven is, dan is Hij het doel en het voorwerp van alles wat we doen, voor zover het gaat om de motieven van ons hart. Hij staat ons voor de aandacht als het leidmotief van onze daden, als de Persoon die ons hart in beslag neemt. Alles staat met Hem in verbinding. We eten niet zonder Hem, we drinken niet zonder Hem. Hoe zouden we dat kunnen, waar Hij ons leven is? Wat we zeggen en wat we doen, het gebeurt alles in de Naam van de Heer Jezus. We doen het in het besef van Zijn tegenwoordigheid, in het bewustzijn dat alles met Hem verband houdt en dat we niets zonder Hem kunnen doen. Al het andere is van het vlees. Want het leven dat we van Hem hebben werkt met Hem en in Hem, het kan ons niet van Hem scheiden en het heeft Hem als oogmerk in alle dingen. Het is als de kringloop van het water, dat weer opstijgt naar de hoogte van waaruit het neerdaalde. Dat kenmerkt het leven van de christen. En wat voor een leven is dat! Door Hem danken we God, de Vader, in het besef van de liefde van God (vs.17).

Het leven van de christen wordt dus niet alleen gekenmerkt door bepaalde subjectieve eigenschappen die uit Christus voortvloeien, maar door het feit dat Christus Zelf het doel en het voorwerp van het hart is bij alles wat we doen. Christus regeert persoonlijk in het hart en is daar tegenwoordig in alles. Het onervaren oog van de mens verwacht de natuurlijke dingen vaak met de genade. Maar het bewustzijn van Christus als het voorwerp van het hart, van Zijn tegenwoordigheid, van het zegel van Zijn goedkeuring als we aan Hem denken - dat kan nergens anders mee verward worden. Er is niets wat daarop lijkt, niets wat de plaats daarvan zou kunnen innemen. Als Hij Zichzelf aan ons hart openbaart en wij met Hem wandelen en gemeenschap met Hem hebben in alle dingen en alleen het licht van Zijn aangezicht zoeken, het zegel van Zijn

goedkeuring in alle dingen, dan kennen we Hem en kennen we Hem goed. Er valt niets te vergelijken met Zijn Persoon als Hij Zich zo aan de ziel bekend maakt als die wandelt in de weg van Zijn wil, zoals die uitgedrukt wordt in Zijn Woord.

Na deze grote en belangrijke beginselen van het nieuwe leven vinden we in de rest van dit hoofdstuk de verschillende relaties die we hier op aarde kennen. De apostel spreekt over deze betrekkingen om te waarschuwen tegen de gevaren die ze kunnen bedreigen, en daarbij laat hij zien wat het christelijke karakter van elk van deze betrekkingen is. Voor de vrouw: gehoorzaamheid - liefde was haar eigen ("tot uw man zal uw begeerte zijn"). Voor de man: liefde en vriendelijkheid - zijn hart kan onverschillig en hard zijn. Kinderen moeten gehoorzaam zijn en vaders vriendelijk, opdat de gevoelens van de kinderen niet van hen vervreemd

zullen raken en ze er niet toe komen hun geluk in de wereld te zoeken. Terwijl ze dat juist zouden moeten vinden in het heiligdom van de huiselijke kring, die God gevormd heeft als een veilige plaats voor hen die in zwakheid opgroeien. Het christelijke huisgezin is, als Christus erkend wordt, de kostbare plaats van liefderijke gevoelens, waar het hart geoefend wordt ten aanzien van de banden die door God Zelf gelegd zijn. Het hart wordt dan bewaard voor begeerten en voor de werking van de eigen wil, als deze gevoelens aangekweekt worden en het gezag van de Heer erkend wordt. Als de invloed van het christelijk gezin werkelijk zichtbaar is, dan heeft het een kracht die - ondanks zonde en verwarring - het geweten doet ontwaken en het hart in beslag neemt en bewaart voor het kwaad en voor de rechtstreekse macht van satan. Want het is Gods inzetting.

Inderdaad weet ik dat er een andere kracht nodig is om het hart van zonde te verlossen en voor zonde te bewaren. De natuur - zelfs zoals God die geschapen heeft - kan niet het eeuwige leven geven; en evenmin kan ze de onschuld herstellen of het geweten reinigen. Door de kracht van de Geest kunnen we ons misschien buiten deze relaties aan God toewijden en ze zelfs verloochenen, als God ons door sterkere plichten zou roepen, zoals Christus ons in het evangelie leert. De rechten van Christus op de mens, die door de zonde verloren was, zijn soeverein, absoluut en volledig. Hij heeft hem verlost en de verlost is niet meer van zichzelf, maar hij behoort Hem toe die Zichzelf voor hem heeft overgegeven. Waar er betrekkingen zijn, heeft de zonde inderdaad alles bedorven en de wil verdorven; de begeerte heeft haar intrede gedaan. Maar deze betrekkingen zelf zijn van God; wee degene die ze als zodanig zou verachten! Als de genade gewerkt heeft en er een nieuw leven is, dan erkent dat de door God gevormde banden. Het weet heel goed dat er in de mens niets goeds woont en dat de zonde alles bedorven heeft, maar het beseft ook dat de relaties die door de zonde bedorven zijn zelf niet zondig zijn. En de kracht van deze relaties wordt hersteld

door de eigen wil te verloochenen, zich voor de zonde dood te houden en Christus en de werking van het leven in Hem de juiste plaats in deze relaties te geven. En ook al kan het karakter van onschuld daarvan niet meer hersteld worden, omdat dat voor altijd verloren is, dan zullen deze betrekkingen op die manier juist het terrein worden van de werking van de genade. Zachtmoedigheid, teerheid, wederzijdse hulp en zelfverloochening te midden van de moeilijkheden en de smarten die de zonde teweeggebracht heeft, zullen deze betrekkingen dan een diepte en een bekoring geven - evenals Christus dat deed in elke relatie - die ze in een staat van onschuld niet konden bezitten. De werking van de genade in het leven van Christus in ons wordt er dan in zichtbaar. Zonder natuurlijke liefde te zijn is een bewijs van hopeloze afval en vervreemding van God, van het enorme egoïsme van de laatste dagen (2 Tim. 3).

Ik geef geen vertekend beeld of een dichterlijke beschrijving van deze relaties, alsof de mooie kant ervan alles zou zijn. Ik zeg alleen dat Gód ze gevormd heeft en dat ieder die God vreest, ze in ere zal houden. Maar de genade is nodig. Als de genade niet werkzaam is in deze relaties, geven ze juist door hun intieme karakter aanleiding tot de meest pijnlijke dingen. De apostel waarschuwt ons hier voor dit gevaar. Maar als de Heer ons in deze relaties met elkaar verbindt, als onze nog nauwere band met Hem de kracht van onze natuurlijke banden vormt, dan zal de genade ook hier heersen. Dan zullen deze relaties het terrein zijn van de liefelijke openbaring van het leven van Christus.

We zien in dit gedeelte dan ook, hoe de apostel steeds Christus de plaats geeft die Hem toekomt in deze relaties. Vooral ten aanzien van degenen die een positie van onderdanigheid hierbij innemen, de vrouwen en kinderen, om door zo'n hoog motief de gehoorzaamheid die passend is voor hun positie te heiligen. Hij doet dit nog nadrukkelijker bij de verhouding tussen slaven en heren, waar het niet om een natuurlijke band gaat, maar om een relatie die haar oorsprong vindt in een zondige wereld en die uit de zonde zelf voortvloeit. De genade gaat niet aan het werk om de toestand van de wereld en van de maatschappij te veranderen, maar ze brengt zielen op de weg naar de hemel door ze naar Gods beeld te vernieuwen. Ik twijfel er niet aan dat de sociale toestand van de mens sterk verbeterd is door de invloed van het christendom. Want doordat het geweten rechtstreeks in het licht van de éne ware God plaatste, die het in Zijn eigen volmaaktheid openbaarde, en door zijn gezag ook dat van de natuurlijke familiebetrekkingen vestigde, heeft het zijn uitwerking gehad op het geweten en het een morele leefregel gegeven, zelfs daar waar het hart niet bekeerd was. Maar de christelijke leer zelf ziet de wereld als van God vervreemd en in het boze liggend, en de mens als een verloren schepsel en een kind van de toorn.

De wereld heeft Christus, de Zoon van God, verworpen. Als Hij aangenomen was, had Hij alle dingen kunnen rechtzetten; en dat zal ook gebeuren als Hij Zijn koninkrijk van gerechtigheid en vrede zal vestigen. Maar nu is Hij nog verworpen, en daarom is vriendschap met de wereld vijandschap tegen God. Het oogpunt van waaruit het evangelie de toestand van de mens beziet, gaat veel dieper dan zijn sociale toestand. Het spreekt over de verhouding van de ziel tot God, en dus over dat wat eeuwig is. God geeft ons een nieuw leven om ons in staat te stellen de nieuwe betrekkingen met Hemzelf te genieten die de verlossing voor ons verworven heeft. Welnu, toen Christus op aarde leefde, was Hij de openbaring van de liefde en de almachtige goedheid van God te midden van een gevallen schepping. Zo is Hij, nu Hij door de wereld verworpen is, die zichzelf daardoor veroordeeld heeft, een bron van blijdschap voor ieder die het nieuwe leven ontvangen heeft. Hij woont door genade in het hart van de gelovige en vervult het met de liefde van God, die het boven alle omstandigheden verheft. Daarom is de slaaf die Christus bezit, innerlijk vrij. Hij is de vrijgelatene van de Heer (1 Kor. 7:22). En de heer weet dat hij zelf een Heer in de hemel heeft, en de relatie tot zijn slaven wordt bepaald door de genade en liefde die in zijn hart heersen.

Maar vooral aan de arme slaaf wordt Christus als een bron van steun en kracht voorgesteld. Hij kan zijn meester trouw, zachtmoedig en toegewijd dienen, of het nu een goede of een slechte meester is, want zo dient hij de Heer Zelf en hij weet ook dat hij dat doet. Zijn beloning zal hij krijgen op de plaats waar er niets vergeten wordt dat gedaan is tot eer van Christus, en waar heren en slaven allen staan voor Hem bij Wie geen aanzien des persoons is.

De volgende twee beginselen oefenen hun invloed uit in het hart van de slaaf. Bij heel zijn gedrag is zijn geweten in het licht van God; hij wordt niet door het oog van zijn meester geregeerd, maar door de vreze des Heren (vs.22). En hij is zich bewust van zijn verhouding tot Christus, van de tegenwoordigheid van Christus, die hem boven alle omstandigheden verheft. Dat is een geheim dat niemand hem kan ontnemen en dat alles anders maakt, omdat het in hem en in de hemel is: Christus in ons, de hoop van de heerlijkheid. Ja, op wat een bewonderenswaardige wijze brengt de kennis van Christus alles op een hoger plan en met wat een troostende kracht buigt ze zich neer tot alles wat troosteloos en terneergeslagen is, alles wat zucht, alles wat vernederd is in deze wereld van zonde! Drie maal in deze twee verzen (vs. 23-24) stelt de apostel de Heer voor, de Heer Christus, om de harten van deze arme slaven met Hem te vervullen en ze duidelijk te maken Wie ze dienden, terwijl hij tegelijkertijd hun geweten in Gods tegenwoordigheid plaatst. Zo is het christendom.

Hoofdstuk 4

De apostel eindigt zijn brief met enkele belangrijke vermaningen van algemene aard. Het is zijn wens dat de gelovigen zouden volharden in het gebed. Zo zouden ze in gemeenschap met God blijven, in het besef van hun afhankelijkheid van Hem, maar ook van Zijn nabijheid en van Zijn bereidheid hen te horen. Want we hebben niet alleen het Woord nodig dat tot ons hart spreekt met het oog op onze wandel; de ziel moet haar eigen relaties met God kennen en zichzelf daarin oefenen, en ze moet de bevestiging van Zijn liefde rechtstreeks van Hem ontvangen. We hebben te volharden in het gebed. We zijn in de strijd met het kwaad gewikkeld, dat macht over ons eigen hart heeft als we niet Gods kracht bezitten. Daarom moeten we gemeenschap met God hebben in het gebed.

We moeten daarin ook waakzaam zijn met een vast voornemen van het hart en niet maar af en toe bidden; want iedereen kan tot God roepen als hij in nood is. Maar het hart dat gescheiden is van de wereld en de dingen van de wereld houdt zich steeds met God bezig en met alles wat de heerlijkheid van Zijn Naam betreft, voor zover wij daarbij betrokken zijn. Onze strijd kunnen we dan met een zachtmoedige geest en een ontlast gemoed voeren, terwijl we alleen Zijn eer op het oog hebben, zowel in de gemeente als in onze persoonlijke wandel. Maar we beseffen dan ook dat God werkt en dat Hij ons niet verlaat, zodat onze gebeden altijd vermengd zijn met dankzegging. Paulus voelde dat hij afhankelijk was van de zegen van het gebed en daarom vraagt hij de gelovigen om ook voor hem te bidden, opdat God zijn mond zou openen en hij het evangelie zou verkondigen zoals hij dat behoorde te doen (vs. 2-4).

We leven echter in een vijandige wereld, waarin er gemakkelijk vijandschap opgewekt wordt waar die al niet openlijk bestaat en men snel aanstoot neemt aan dingen waarmee wij niets kwaads bedoelden. Daarom moeten we zelfs mogelijke aanleidingen daartoe ontnemen aan hen die ze zoeken, en in wijsheid wandelen tegenover hen die buiten zijn (vs. 5a). Hoe duidelijk wordt hier onderscheid gemaakt tussen hen die buiten zijn en die binnen zijn! Zij die binnen zijn, die God erkent, Zijn familie, Zijn gemeente: zij zijn de Zijnen. Zij die buiten zijn: zij zijn de wereld, degenen die niet met de Heer verbonden zijn. De scheidslijn wordt duidelijk aangegeven, maar de liefde is werkzaam ten opzichte van hen die buiten zijn. De liefde, die zelf de gemeenschap met God geniet, zorgt er ook voor dat ze niets doet wat anderen zou kunnen verhinderen die gemeenschap te genieten.

Maar er was nog iets: ze moesten de tijd uitkopen (vs.5b). De natuurlijke mens wordt meestal in beslag genomen door zijn eigen zaken en hij heeft een afkeer

van ernstige levensvragen, zodat de christen weinig gelegenheid heeft om hem de genade en de waarheid van het evangelie voor te houden en zo de Heer te dienen en de tijd voor Hem te gebruiken. Maar het hart van de mens kan niet altijd ontkomen aan de invloed van de omstandigheden die hem omringen en die tot zijn hart en geweten spreken van het feit dat hij onder de heerschappij van de zonde leeft en hier op aarde al de bittere vruchten daarvan eet. Zulke omstandigheden herinneren het geweten van de mens aan God en ze spreken met de machtige stem van het leed tot een gebroken hart, dat eindelijk tot God de toevlucht neemt nu de hand doorboord is door de gebroken rietstaf waarop hij leunde. God Zelf spreekt door deze omstandigheden en door alle omstandigheden van het leven tot de mens, en een gelovige die met de Heer wandelt weet hoe hij daarvan gebruik moet maken.

Satan kan een mens weliswaar misleiden, maar hij kan niet altijd voorkomen dat God tot zijn hart spreekt. Het is fijn als we zo met God wandelen, dat Hij ons als Zijn stem kan gebruiken wanneer Hij tot arme zondaars wil spreken. Ons woord moet altijd uitdrukking geven aan deze kracht van Gods tegenwoordigheid die ons innerlijk gescheiden houdt van het kwaad, zodat anderen deze kracht zullen voelen. Het moet met zout besprengd zijn, opdat we weten hoe we ieder moeten antwoorden (vs.6). Er zijn zoveel vragen in het hart van de mens, die van God is afgedwaald en in het duister rondtast, en hij brengt zelfs anderen daardoor op een dwaalspoor. Het is dus nodig dat we een antwoord kunnen geven dat van het licht komt en dat licht geeft.

Tychicus moest het bewijs overbrengen van de belangstelling van de apostel voor het welzijn van de Kolossenzen en van zijn vertrouwen in hun belangstelling voor hem (vs. 7-9). Paulus getuigt ook van de liefde van anderen en van hun zorg voor de verbreiding van het evangelie en het welzijn van de gelovigen (vs. 10-14).

Markus, die zich vroeger onttrokken had aan de moeiten van het werk, krijgt hier een goed getuigenis van de apostel en later nog een beter (2 Tim. 4:11). Want hij was nu tot nut van de apostel; de genade had dit herstel bewerkt. Hier blijkt ook wat het geheim was van de belangstelling van Barnabas voor Markus: Barnabas was nauw met hem verwant. Deze geliefde dienstknecht van God kwam van Cyprus en nam Markus met zich mee daarheen. Het vlees en het jodaisme vinden overal hun weg. Alleen de kracht van de Geest van God kan ons daarboven verheffen en van de invloed ervan verlossen.

Demas krijgt geen speciaal getuigenis. De apostel brengt zijn groeten over, maar hij zwijgt over hemzelf. Alleen in de brief aan Filémon noemt hij hem een medearbeider. Later verliet hij Paulus (2 Tim. 4:10). Hij was een broeder; de

apostel erkent hem als zodanig maar zegt niets over hem. Hij zegt alleen: "...en Demas". Dat is vreselijk koel voor de stijl van Paulus.

We kunnen er nog op wijzen dat de brief aan de Efeziërs in dezelfde tijd geschreven is en eveneens door Tychicus overgebracht is (Ef. 6:21). De brief "van Laodicea" (Kol. 4:16) is ongetwijfeld een door Paulus geschreven brief, die de Kolossenzen van die gemeente moesten ontvangen en die ook tot nut van hen zou zijn. Misschien wel de brief aan de Efeziërs, die de apostel ook aan de Laodiceeërs heeft kunnen laten overbrengen. Maar hoe het ook mag zijn, uit Kolossenzen 4 blijkt alleen dat het hier gaat om een brief die in het bezit van de gemeente te Laodicea was, en beslist niet dat hij ook rechtstreeks aan deze gemeente geadresseerd was - eerder het tegendeel.

Het is natuurlijk heel goed mogelijk dat Paulus aan anderen één of zelfs veel brieven geschreven heeft, die God niet heeft willen bewaren voor de gemeente in haar geheel. Maar in dit hoofdstuk vinden we in elk geval geen bewijs dat er een aan de Laodiceeërs geschreven is. Tychicus heeft er twee meegenomen. Misschien heeft hij er drie bij zich gehad, waarvan er één enkele andere bijzonderheden bevatte die ook tot opbouw van de Kolossenzen waren maar geen wezenlijk andere Goddelijke openbaringen voor latere tijden vormden. Maar ik herhaal dat dit niet blijkt uit dit gedeelte. Misschien staat er dat het geen schrijven aan maar van Laodicea was, om de eenvoudige reden dat het daar al was, maar het is geen gebruikelijke uitdrukkingwijze. We hebben gezien dat de brief aan de Efeziërs een andere openbaring van de Geest van God is, die voor ons bewaard gebleven is. We weten niet of we daaraan moeten denken als we hier lezen over de brief "van Laodicea", die door de gelovigen in die plaats aan de Kolossenzen moest worden doorgegeven, of aan een ander schrijven dat ze naar Kolosse (een gemeente in hun omgeving) moesten zenden en dat niet voor ons bewaard is omdat het niets toevoegde aan de Goddelijke openbaringen.

Uit vers 15 blijkt dat de gelovigen in Laodicea niet erg talrijk waren. De apostel groet de broeders daar. Daar waren enigen die in het huis van een zekere Nymfas vergaderden; ze waren niet in een dusdanige positie dat ze een brief kregen die apart aan hen gericht was. Toch vergeet de apostel hen niet. Maar wat hij hier zegt is een bijna zeker bewijs, dat hij geen enkele brief aan hen gericht had. Want hij zou de broeders in Laodicea niet door middel van de Kolossenzen hebben laten groeten, als hij ze tegelijkertijd al rechtstreeks geschreven had.

De zaak is duidelijk genoeg. Er waren wel broeders in Laodicea, maar niet in groten getale en niet in een positie die aanleiding gaf tot een brief. Maar deze kleine gemeente in het huis van Nymfas moest niet worden vergeten. Ze moest

ook nut hebben van de brieven die aan andere gemeenten waren gericht, die groter waren en wier toestand er een vereiste of aanleiding vormde tot het schrijven ervan. Deze brieven werden volgens de opdracht van de apostel ook naar Laodicea overgebracht. Wat de Kolossebrief betreft, is dat zeker geen veronderstelling. De apostel geeft de Kolossenzen hier uitdrukkelijk opdracht, dat hij ook in de gemeente te Laodicea moest worden gelezen. In Laodicea had men op die manier van een andere gemeente ook een brief ontvangen, en de Kolossenzen moesten daar eveneens hun voordeel mee doen. Deze beide gemeenten, die niet ver van elkaar verwijderd waren, moesten zich wederzijds verblijden in de geestelijke voorrechten die hun werden geschonken.

Maar zelfs afzonderlijke gelovigen worden door de apostel niet vergeten. Archippus krijgt een ernstige vermaning om acht te geven op de dienst die de Heer hem had toevertrouwd, en die te vervullen. De apostel had deze gemeenten niet gezien (2:1).

Oude Sporen 2014

